

Szagrális magyar történelem avagy „nincs olyan rejtett dolog, ami le ne lepleződnék”

Aki az Igazság nyomába kíván szegődni, annak az embernek számolnia kell az-
zal, hogy az emberi természetből fakadóan manipulációk nyomaira fog bukkanni.
A manipulációk, a hamisítások, a kétértelműségek keltése mindig valamilyen em-
beri érdekel, hatalmi érdekel állnak összefüggésben, s történelmünknek, amed-
dig a szem ellát, nincs egyetlen olyan mozzanata, melyben ne ezek a motivációk
határozták volna meg az irányt. A hatalom megszerzése, a megszerzett hatalom
megtartása még a legszentebb célokra szerveződött emberi alakulatokat sem hagyta
érintetlenül. Manapság, amikor szemmel láthatóan az Igazság hirtelen felszínre
bukkanásának, a nagy lelepleződéseknek idejét éljük, Jézus jóslata válik valóra,
miszerint nincs olyan titok, mely le ne lepleződné. Amikor az Igazság, mint a hir-
telen felbukkanó nap fénye, a szemünkbe tűz, homályhoz szokott szemeink, hazug-
ságok, féligazságok kábítószereihez szokott lelkünk, félig kimondott mondatokban,
inkább elhallgatásokban fogalmazó szellemünk megretten. Megretten és védeke-
zik, hiszen az „ólmeleg” kényelme – ahogy *Pilinszky János* fogalmaz – veszélybe
kerül. Az ember lelke a kényelemre tompított hazugságot választaná a változtatásra
ösztönző, éles igazság helyett. Ilyen a természetünk. De mintha Mesterünk nem er-
re buzdított volna bennünket, amikor a galileai búzamezők között sétálva a medi-
terrán nyár verőfényében azt mondotta tanítványainak: „*Az igazság szabaddá tesz
titeket*”. Ezért hát ellent kell mondanunk a saját természetünknek is, félre kell ten-
nünk félelemre hangolt beidegződéseinket, amikor az igazság nyomába eredünk.
Ne féljünk tehát az arcunkba csapó fénytől, szoktassuk lelkünket a változtatások
befogadására, mégha berögződött történelmi, hitéleti, magánéleti, kényelmi dog-
máink tíz körömmel ragaszkodnak is hozzánk. Ne legyen az életünk olyan, mint a
Holt-tenger partvidékén egykor élt esszénusok Béke Evangéliumában olvasható jé-
zusi példa tölgyfájáé: „*Ne engedjétek, hogy a világ rátok nőjön, – úgy, ahogy a kú-
szó szőlőindák gyorsan benövik a tölgyet, hogy az még fájdalmat is okoz, – amikor
letépi rólatok.*” Nekünk, Isten gyermekeinek a vissza-, a lefelé húzó ösztönzések,
berögzöttségek, az ostoba, tartalmatlan megszokások kötelekeinek ellenében foly-
tatott életre törekvés a kötelességünk. Ugyanakkor a gyökerek keresése is az, hi-
szen a gyökereken lefelé küszva, a múltba, az ősi hagyományokba, népünk lelké-
nek mélységeibe mélyedve lassan elérünk a mélyen csordogáló forrásvizekhez,
melyek életünk táplálói. Valahol ott, a mélyben megeléjük létünk kodályi, bartóki
tisztá ereit is, s ha abból iszunk, sosem szomjazunk többé, mert az igazság szabad-
dá tesz minket. Legyen ez a jézusi mondat ennek az munkának a mottója!

A mikor a történelem szakralitásáról esik szó, sokan a fejüket fogják, mert azt hiszik, most aztán megint valami megfoghatatlan, absztrakt, légbőlkapott dologról lesz szó, olyasmiről, amivel nem érdemes foglalkozni, hiszen a széles körben elterjedt materialista világkép szerint csak a megragadható, szétszedhető és újra összerakható dolgoknak van valóságalapjuk. Pedig amikor egy nemzetközösség, vagy akár egy család szentségéről beszélünk, egészen egyszerű dologról van szó: az a közösség rendelkezik szakralitással, mely élete minden pillanatában, de legalább a nagy sorsfordító időkben tisztában van Istentől kapott küldetésének lényegével, beavatottsága, történelemben betöltendő szerepének magasabb értelmével, s eszerint cselekszik. Amikor a magyarság teljessége összegyűlt Pusztaszer síkján, hogy szerét vegye önálló, független és szabad nemzeti létének az elkövetkező évezredekre, vagy amikor a magyarság jobbik fele összegyűlt a Duna jegén, hogy Mátyást válassza meg királyává, a nemzet tisztában volt küldetésével. Ennek lényege a mai napig szemernyi sem változott: a megőrzendő magyar függetlenség mindennél fontosabb számunkra, ez a szabad magyar nemzeti akarat érvényesítésének alapja, s mi csak erről az alapról, az önrendelkezés szabad jogának legszélesebb körű megvalósításának letéteményéről vagyunk képesek a más nemzetek számára történelmi mondanivalónkat kifejteni.

Vajon él-e még nemzetünkben a szakralitás eme lendületes jelenléte? Él, mégpedig elemi erővel. Ezt bizonyítja '56 angyali forradalma, a tisztalelkűek és tisztakezűek harca a szenny áradata ellen, de mutasson nekem valaki még egy olyan nemzetet Európában, vagy az európai kultúra kiterjedésének területén a nagyvilágon, melynek a gonosz erők elleni küzdelmében olyan genetikai mélységekből feltörő gravitációs erők alakítják cselekedeteit, mint amit 2002. áprilisában, azon a csodálatos újhhold-ünnepen láthattunk a Kossuth-téren. Magyar lobogók ezrei a levegőben, a nemzet lelke felér ezen a langyos estén az egekig. Mely nép mondhatja el magáról, hogy kétmillióan összejöttek, s egy virág feje sem hajolt el jelenlétüktől a virágágyásokban? A Szent Korona Parlamentbe érkezésekor szent dalainkat éneklő, vagy a csíksomlyó gyülekezetben egy lélekké váló százezres, emberarcú magyar nemzetközösség nem a berlini „Love-Parade” amőbaszerűen csápoló masszája, de nem is a Pepsi-sziget lassanként kizárólagos masszában szenvedő csöcseléke. Ez a milliónyi nyitott szemből álló tömeg valami más minőség, s hogy lényegét tekintve milyen, s hogyan fejlődött ilyenre, arról értekezzünk most történelmi vonatkozásokban.

Ha valaki a magyarság származásával, őstörténetével kíván foglalkozni, az két-féle állásponttal találkozhat. Az egyik vonal a nyugati, ún. *indogermán történetírás* igényeinek száz százalékig megfelelő, s az ennek érdekeit teljesen kiszolgáló *Magyar Tudományos Akadémia* által is elismert, tanított, a jelenkori állam által anyagilag és hatalmilag támogatott ún. *finnugor származástani elmélet*. Mai kifejtésében ez a nyelvi alapállásból kifejlesztett származástani koncepció kimondja, ha nem is ilyen nyíltan, de ilyen érvénnyel, hogy a magyarság a ködös, jeges éghajlatú Északkelet-Európa és Északnyugat-Ázsia határterületeiről származik, ahol a klíma és

a földrajzi környezet nem engedett meg az elmúlt harmincezer évben semmiféle jelentősebb nyelvi, s ennek következtében kulturális fejlődést. Ebből következően, a magyarság egy pogány, barbár, északi hordaként élte barangoló, jégkori életét, majd valamilyen elkőborlás következtében délebbre vetődött, ahol az őstörök, másnéven szkíta népektől szokincset és életmódot tanult, hogy az első évezred utolsó előtti évszázadának végén, a kazároktól szétvert és a kunoktól üldözött vadként átvergődve a Kárpátokon, megszálló, erőszakos csűrheként hatalmaskodjon az itt akkor már államban élő szelíd, kulturált és békés szláv népeken és germán, latin töredékeken, miközben állandó fenyegetést jelentsen a nyugati világnak.

Mindeközben a hatalmi státuszú magyarság eme népektől ebben a nyelvtörténeti fázisában újabb szókészletet kapott, ezt nevezi ma a nyelvtudományosság *jövevényiszavaknak*, s ezzel együtt európai kultúrát örökölt. Így a szlávoktól és germánoktól civilizált félvad magyarság a ráragadt idegen örökséggel lassanként eljutott a nemzeti gondolkodás szintjére, melynek nyomán aztán egy erős nyugati politikai nyomás, egy vesztés hadjárat pusztítása, valamint a római egyház térítési kényszere folytán 1000-re nagy nehezen elvergődött az államalapításig, hogy ekkor már államban folytathassa a kultúrahordozó elnyomottak gyötrését. *(Csak zárójelben jegyzem meg, mint korunk emberének erkölcsi-szellemi-mentális devalválódásának címeres példáját, hogy Mécs Imre SZDSZ-es országgyűlési képviselő épp 2003. február 10-én, ezzel is elismerve a szlovák állam magyarok iránti mély lojalitását, a magyar parlament ülésén alázatosan megköszönte a szlovák államfőnek, hogy beszédében felszólította népe történészeit, ne tagadják el a magyarokkal közös szlovák történelmi múltat, hiszen, és most szó szerinti idézet következik hazánk eme politikai vátesztétől: „896-ban a magyarok elfoglalták Szlovákiát is”. Azt hiszen, ez a megállapítás nem igényel kommentárt!)*

Ennak a látásmódnak az a logikus folytatása történelmünkben, hogy ezek a túlerelmes, engedékeny, szelíd, jóságos és keresztény szláv tömegek *(erős kivélt képeznek a horvátok, akik csupán kis mértékben szláv származásúak)* mintegy ezer éven át túrték a barbár és pogány magyarok elnyomását, mígnem az első világháború után a Nyugat elégtételt vett ezért, s az ország területének mintegy kétharmadát szétosztotta az ezer éven át szenvedő, magyar uralom alatt nyögő, szervezett nemzetek között. A kisebbségi származású Györfy György történész egyenesen odáig ment a számára idegen vérű és lelki hangoltságú magyarsággal szemben, hogy kijelentette, a magyarság nem rendelkezett írásbeliséggel, csak a latin írásbeliség átvétele után. Emögött az a gondolat áll, hogy tehát olyan kultúrával, intelligenciával, civilizációval sem rendelkezhetett, mely az írásbeliséget indukálta volna. Az azonban a magyar tudományosság között senkinek sem jut mindmáig az eszébe, egyszerűen érthetetlen, hogyan tudott egy szállásterületéről elűzött, barbár, írástudatlan népcsoport néhány évtized alatt olyan szervezett államot létrehozni, melynek Kelet és Nyugat, császárok és királyok adófizetőivé, vazallusaivá váltak, hogyan lehetséges, hogy ennek a csűrheknek a jóindulatáért és segítő támogatásáért sorbaálltak a „művelt Európa” uralkodói

Vagy ahogyan Daczó Árpád, P.Lukács ferences atya fogalmaz a 2002-ben kiadott „*Csiksomlyó titka*” c. nemzetvédő művében : „Ilyenformán, ha igaz az, hogy a magyarok a kazárok által tönkrevérve, hanyatt-homlok menekültek be a Kárpát-medencébe, hogy lehet az, hogy bemenekülésük után mindjárt úgy összeszedték magukat, hogy a Nyugat ostorai lettek? Csak pusztá hírukra is így fohászkodott Nyugat népe: „A saggitis Hungarorum, libera nos Domine!” – „A magyarok nyilaitól mentis meg, Uram, minket!”. Hogy lehet, hogy ez a tönkrevert magyarság ezen hadjáratai közben egész Nyugat-Európát össze-vissza kalandozta, Dél-Itáliától Spanyolországig, és száz esztendeig nem volt hatalom, ami ellenállhatott volna neki! Ha jól emlékszem – írja Lukács testvér – , 54 ilyen kalandozásuk volt, amelyben csak háromszor vesztek csatát. Micsoda stratégiájuk volt, hogy még a Német-Római császárság is tehetetlen volt velük szemben. És micsoda vallási, társadalmi, gazdasági, családi élettel, micsoda termékeny anyákkal, ami mind a had verhetelenségét biztosította. Vakulj, magyar! Nagy mestere volt ennek a megvakításnak az akkori Habsburg. De még egyebet is csinált a történelem meghamisításán kívül, és ez volt a leghatékonyabb módszere! Meg akarta fosztani népünket ősi hagyományaitól! Ezt híresztelték: mit dicsekedtek, ti, magyarok, még bibliai eredettel is. Mintha Nimród utódai volnátok! Megcsökött, hitvány fajzatok vagytok, minden nemesebb indoeurópai népségen kívülálló, sőt, alábbvalók. Halszágú rokonaitok vannak csupán, ott, valahol az északi sarkkör primitívségében, a buta medve kultusz félelmetességében, még elfogadható mitológiátok sincsen. Ez mutatja szellemi elmaradottságotokat, és így tovább.” Ez az elmélet, ez a politikai, hatalmi szándékkal kialakított torzkép azonban nem újkeletű.

A finnugor elméletet elsőként **II. Pius pápa** fogalmazta meg 1548-ban Rómában kiadott *Cosmographia* című írásában. Badiny Jós professzor is közli ezt aényt. Bárki felveheti a kérdést, miért volt érdeke a római egyháznak, hogy az ekkor immár 22 éve megalázott, darabokra szaggatott, a római kereszténység legnagyobb ellensége, az iszlám-hitű törökök által megszállt Magyarország népét ilyen módon is megalázza. Erre egyrészt választ ad, hogy a középkori pápaság mély politikai érdekösszefonódásban állt a nyugat-római császárság hatalmi köreivel, melynek egyben kiszolgáltatója is volt. Erre a legjobb példa, hogy amikor **II. András** királyunk felesége, **Gertrudis** asszony elvesztése nyomán rádöbben, hogy az idegenek milyen veszélyt jelentenek a magyar nemzet számára, az 1222-ben kiadott „*Aranybullában*”, így törvénykezik: „**Magyar föld birtokosai idegenek nem lehetnek**”, majd visszaveszi tőlük az idők folyamán nekik átengedett javakat. (Nem cseng-e XXI. századi füleinkben ez a mondat ma is legalapvetőbb, legaktuálisabb igényünk hordozójaként?) Ekkor kapja meg tiszta politikai indokkal **IX. Gergely** pápától a kiátkozást. Amikor ezt követően András király élesen szembefordul az őt kiátkozó római kereszténységgel, s megvonja a római egyház püspökeitől és főpapjaitól az ítélkezés és büntetés kiszabásának jogát, 1235-ben újabb kiátkozást kap. Az ok ismét politikai, nem hitéleti ok, hiszen érdekes módon ez a második kiátkozás akkor éri, amikor ugyanez a IX. Gergely pápa ugyanezen évben, 1235. má-

jus 26-án András királyunk leányát, *Erzsébetet* szentté avatja. *Fehér M. Jenő* domonkosrendi szerzetes történészünk így ír erről a „*Középkori magyar inkvizíció*” c. könyvében: „*A világraszóló ünnepeken minden aprócska német birodalmi herceg teljes joggal részt vehetett, sőt a Szent hamvait még a kor „antikrisztusának” titulált II. Frigyes is hordozhatta a vállán, csak a kiközösített magyar apa, II. András és fia, Béla nem vehetett részt a családi ünnepeken. A szentté avatási bulla sorra veszi Erzsébet erőnyeit, megemlíti, hogy Thüringia fejedelemasszonya volt, de még csak egy szóval sem emlékezik meg magyar származásáról, királyi szüleiéről.*” Ezt a magyarellenességet proklamálja a pápa azzal, hogy ezt követően azonnal elrendeli a magyar inkvizíciót, melyet az Egyház sajnálatos módon a mai napig nem szüntetett meg, így ez a középkori egyházi rendelet máig érvényben van, csakúgy, mint pl. a II. világháborút követő Benes-dekrétumok.

A másik fő ok a következő: Az ember relációkban, összehasonlításban gondolkodik. Ez a tulajdonság minden indulat, igyekezet, akaratérő, bosszú, irigység megnyilvánulásának a forrása. Európa népei is összehasonlításban gondolkodtak és teszik ezt ma is, s amint azt az európai egyesítés mai alaphangja kinyilvánítja, az emberből egy évezred sem képes kitakarítani az egykori mentális begyöpösödöttségek lerakódásait. Ha már relációkról, összehasonlításról beszélünk, oknyomozásunk elején nézzük meg, milyen volt honfoglalásunk állítólagos idején, s az azt követő néhány évszázadban a Nyugat. Erről ne magyar tudósokat faggassunk, nehogy részrehajlással vádolhassanak minket, hanem forduljunk a Nyugat saját írástudóihoz. A legmélyebb értékelést a középkor nagy francia szakértőjétől, *Georges Duby*-tól kaphatjuk, aki „*A katedrálisok kora*” c munkájában a következőket írja a 10-11. századi Nyugat-Európáról: „*Elvéve egy-egy ember – nyugat felé, észak felé, kelet felé húzódó, hatalmas, mindent elborító pusztaságok ... – hely-lével-közzel egy-egy irtás, ezáltal már meghódított, de csak félig-meddig megzabolázott föld; sovány, nevetséges barázdák, melyeket csenevész ökrök vontak faekék hasítottak a makrancos földbe; nagy, még üres foltok e tápláló térségben azok a táblák, amelyeket parlagon hagytak egy évre, olykor tíz évre is, hogy a pihenésben természetes módon nyerjék vissza termékenységüket – kőből, sárból vagy vesszőből összerótt, egy bokorba bújó, tüskés gallyakból font sövényvel és kertekkel övezett kunyhók – a védelmet nyújtó palánkok gyűrűjében imitt-amott egy-egy főember lakóháza, fapajta, csűrök, szin a rabszolgáknak, és kissé távolabb a tűzhely és a konyhák – nagy ritkán egy-egy település, nem több, mint egy római város maradványa, melynek kifehéřült csontvázát befonta a természet vegetációja... Bár a lakosság gyér, valójában túlságosan is nagyszámú. Majdhogynem csupasz kézzel viaskodik a rakoncátlan természettel, amelynek törvényei gúzsba kötik, és a termékelten, rosszul leigázott földdel. Nincsen olyan paraszt, aki egy szem búzamatot elvetván három magnál nagyobb hozamra számíthatna – feltéve, ha nem rendkívül rossz az év, hűsvégig süthet így kenyeret. Utána aztán fűvel, gyökerekkel kell beérnie, azzal az alkalmi táplálékkal, amit az erdőben vagy a folyók meredek partján a földből tép ki magának. A nagy nyári munkák idején a kiéhezett parasztok a beta-*

karitásig kiszikkadnak a fáradtságtól. Amikor az időjárás kedvezőtlen – s ez a leggyakoribb –, sokkalta hamarabb elfogy a gabona, és a püspököknek fel kell oldaniuk az egyházi tilalmat, meg kell bontaniuk a szertartások rendjét, meg kell engedniük, hogy a nagybőjt alatt húst egyenek az emberek. Nemegyszer, amidőn a földet feláztató mértéktelen esőzések megzavarták az őszi munkák rendjét, amidőn viharok dúltak fel és tették tönkre a termést, a megszokott éhezéseket nagy éhínségek váltották fel, halálozások. A korabeli króniakairók szívesen írnak róluk: 'Ember embert üldöz és felfalják egymást, megölik felebarátaikat, s farkasok módján emberhússal táplálkoznak.' Túloztak volna, felidézvén a csontházakban felhalmozott hullákat, az éhezők hordait, akik földet ettek, és néha még a halottakat is kiásták? Ezek az írók valamennyien egyházi emberek voltak. És azért mondják el oly nagy gonddal a sok nyomorúságot, a járványokat, amelyek amúgy észrevétlenül megtizedelték a gyöngé népességet, és hirtelen fellobbanva erősen megnövelték a halandóságot, mert az ő szemükben az efféle csapások egyszerre jelentették az ember nyomorúságát és Isten lesújtó kezét. Egész évben jóllakni mértéktelen kiváltságnak tetszett akkortájt, néhány nemesúr, néhány pap, néhány szerzetes privilégiumának. Az éhség rabszolgája volt mindenki más. Az emberi sors sajátos állapotaként élték át az éhezést. Úgy vélték, az ember természetétől fogva szenved. Pőre és nincstelen, halál, bajok, rettegés prédája. Azért, mert bűnös. Ádám bűnbeesése óta marcanolja az éhség, és senki nem mondhatja el magáról – már csak az eredendő bűn miatt sem –, hogy őt megkíméli. Félelemben élt ez a világ, és elsősorban saját gyengeségétől félt." Talán most már megértjük, hogy miért tartotta a középkori Nyugat embere korát sötétnek Ezek az állapotok az ezt követő évszázadokban alig változnak valamit. Érdekes, ahogy Padányi Viktor történészünk a renaissanc-ot definiálja: *A renaissance szerinte nem más, mint hogy az európai barbár 1000 év alatt ráébredt, hogy mit rombolt le, s ezt a lerombolt, felélt ókori eszményt megpróbálta a maga számára rekonstruálni.*

Egy 1859-ben kiadott stuttgart tanulmánygyűjtemény, „*A német katonai architektúra története*” c. munka így fogalmaz erről a korról: „A Római Birodalom bukása után teljesen feledésbe ment az építés tudománya, és nem ismerünk a X. századot megelőző épületet.”

Dr. Ernst Heidenreich írja 1913-ban a „*Praktikus genealógiai kézikönyv*” c. munkájában: „Európában megszűntek írásba foglalni még a legfontosabb jogi aktusokat is és 788-tól kezdve még az urbáriumok sincsenek írásban rögzítve. Az írásbeliség csak a XII. században kezdődik újra és az úrbéri viszonyokat – komoly formában – csak a XIII. században kezdték újra rendezni.”

Most azonban nézzük meg, mit is írnak az utazók a középkori Magyarországról!

Cosmas prágai püspök 1116-ban írja: „A magyar nép hatalmas erejű, igen gazdag, harci fegyverekben ellenállhatatlan, a földkerekség bármely királyával képes harcolni.”

Abu Hamid al Garnáti, granadai mór utazó 1153-ban írja: „Magyarország egyike a legjobb módnak örvendő, fölöslegekben dúskáló országoknak; hegyeiből ara-

nyat s ezüstöt termelnek ki. Egy dinárért húsz bárányt vagy harminc juhot vagy pedig gidát vásárolhatsz.” Majd később a magyarországi vallásabadságról így ír. A görögök elleni hadjáratot említi, melyben számos magyarországi muzulmánhitű besenyő is harcolt a görögök ellen a magyar király oldalán: A görögök elleni „har-
cok tökéletes győzelemmel végződtek. Amikor a békét kérő görögök megjelentek, sok pénzt osztottak ki, és számos mohamedán foglyukat adták át a magyaroknak. E foglyok egyikétől tudtam meg – így Garnáti –, hogy a bizánci császár megkérdezte tőle: „Miért hadakozik ellenünk a magyar király, aki korábban nem tette ezt?” Ezt a választ kapta: „A magyar király megengedte mohamedán harcosainak, hogy nyíltan megvallják hitüket – s ezek pusztították a te országodat...” Mire a bizánci császár: „Vajon az én mohamedánjaim miért nem harcolnak mellettem?” S ezt a választ kapta: „Mert te erőszakkal meg kívánod téríteni őket a magad hitére.”

Ottó freisingi püspök így vélekedik: „Ez a tartomány, amelyet a régiek Pannóniának neveztek, mivelhogy köröskörül erdőségek, hegyek, s főképpen az Appenninek (Kárpátok) övezik, belsejében nagy kiterjedésű síkság, amelyet jeles folyók és vizek öntöznek, erdőkben felettébb gazdag, tele van mindenféle vadakkal, s felületének természeti szépsége éppen olyan bájos, mint amilyen dús a föld termékenysége, hogy mintegy Isten paradicsomának, vagy pompás Egyiptomnak látszik lenni.” Miután azonban rajtakapja magát, hogy áradozik, hogy ezt a germán utazóhoz méltatlan magatartást egy kis akkoriban divatos magyargyűlölettel helyrehozza, így folytatja: „A magyarok rút ábrázatúak, szemük beesett, alacsony termetűek, szokásait és nyelvüket illetőleg egyaránt barbárok (12.század közepén vagyunk, a nyugati kereszténység felvétele után mintegy 150 évvel!!!), és vadak, úgyhogy joggal hibáztatható a végzet, vagy inkább csodálandó az isteni elnézés, amely – nem tudom mondani, hogy embereknek, hanem – ilyen emberi szörnyetegeknek oly gyönyörűséges országot adott.” Az utóbbi idézetekből mintha már előre, mintegy faji előítéletként, kilógna a kezdetleges finnugor-elmélet nyugati igénye. A papi talár alól kilóg a lóláb: a püspök úr elemi germán gyűlölete messze nagyobb a Jézus parancsát teljesíteni köteles keresztény főpapi küldetés erejénél.

De folytathatnánk a sort még sokáig *Al-Idriszi* szicíliai arab geográfus lelken-dező leírásával, mely a köznép, a városlakó polgárok és a falusi parasztság mérhetetlen jólétéről ad számot 1154-ben, vagy *Konsztantinosz Mannasszész* napkatoszi görög metropolita 1173-as leírásával, melyben mesébeillő, csodás országnak írja le Magyarországot, s most ügyeljünk a felsorolásra, melyben szinte művészi fokozással a magyar néplélek azon tulajdonságait emeli ki, melyek olyan egyedülállóak voltak, hogy csodálatot váltottak ki belőle: hogy a magyar nép „féktele-nül bátor, leírhatatlan lelkű, független, nem szolgál nép, emelt fejű, szabadságsze-rető, a maga ura. Az örvényes, bővízű Duna fölött lakik.”

Mindig szimpátiamegnyilvánulás, testvéri tárgyilagosság Kelet részéről, legyenek azok a keleti egyház papjai, vagy muzulmán utazók, s mindig a kereszténységen gyűlölet, irigység megnyilvánulásai, hazugságtömeg a nyugatiaktól, legyenek azok bár a nyugati egyház papjai, vagy világi személyek. Mintha a testvérien tár-

gyilagos Kelet és a Dél-Kelet népei ösztönösen másként vélekednének rólunk, mint a neandervölgyi lelki fejlettségű Nyugat a maga dekadens sötétségével, tartalmatlan hitéletével, a szenvedés szükségszerűségének, s az eredendő bűnösségnek sötét tudatával a lelkében. Hja, a történelem nem újítja meg az embert, a történelem folyamatosan ismétli önmagát.

A 80-as évek budai feltárásai, az esztergomi királyi palota feltárásai, a pilisi pálos rend titkainak folyamatos megoldása, a Pilisszentkereszti manicheus kereszt felszínre bukkanása *Szent Őzséb*, a pálos rend megalapítója sírjának közepében, aztán Papp Gábor művészettörténész legújabb felfedezése, a *veleméri templom* freskói-nak kozmológiai rendje és képi programja olyan fénykultuszra engednek következtetni a koraközépkori Magyarországon, mely a korabeli magyar szellemi tökélet messze Európa akkori vallási-szellemi színvonala fölé emeli. Miféle magasrendű erkölcsi állapot uralkodhatott a jogrendben, amikor *István* király ilyen törvénykezést hagyott utódaira: „...*Tartsd mindig eszedben, hogy minden ember azonos állapotban születik, és hogy semmi sem emel fel, csak az alázat, semmi sem taszít le, csak a gőg és a gyűlölség.*” Vagy másutt: „*Mert amiként különb-különb tájakról és tartományokról jönnek a vendégek, úgy különb-különb nyelveket és szokást, különb-különb példát és fegyvert hoznak magukkal, s mindez az országot díszíti, az udvar fényét emeli, s a külföldieket a pöffeszkedéstől elrettenti. Mert az egynyelvű és egyszokású királyi udvar (regnum) gyenge és esendő.*” Ugye, mennyire másként hangzik az utóbbi mondat ebben a szöveghelyzetben, mint ahogy ezt a nemzetünkbe befészkelte kakukktójások, az idegenszívűek idézgetik? Ez a kitétel arra hívja fel a figyelmet, hogy a sokféleség színesít, de itt csak *vendégekről* van szó, nem *betelepültekről*, s a királyi udvarról, nem az országról.

Ugyanakkor a magyarság István térítése, a római betagozódás ellenére, sőt bizonyos szempontok alapján éppen emiatt a Szent István nevéhez fűződő aktus miatt, lenyelhetetlen és ugyanakkor kiköphetetlen falatként ül a római egyház, és a korabeli „keresztény” Európa torkán. Hogy is nézett ki ez a vallási betagozódás?

Vajk népével együtt felvette a római keresztény vallást, s a kereszttségben az István nevet kapta. Minden tíz falunak templomot építtetett, és szigorú törvényekkel szabályozta a nép vallási életét. Ugyanakkor háborút vezetett rokona, *Koppány* vezér ellen. Koppánnyal kapcsolatban a legújabb kutatások kimutatták, hogy szigorúan római katolikus vallású volt, nem barbár és nem pogány, hiszen uralkodása alatt Somogyországban, mint a gombák eső után, nőttek ki a földből a római katolikus templomok, monostorok, kolostorok. Alakját a kommunista rezsim történetírása mint István ellenségét, ezáltal mint a gyűlölt katolicizmustól való függetlenség hordozóját, tehát kifejezetten keresztényellenes szándékkal torzította pogány magyar szabadsághőssé. Ugyanakkor István király alakjával kettős játékot játszott: Egyrészt ezzel egyenes arányban rontotta a rezsim István, a *szent*, a *szakrális uralkodó* alakját, szerepét és jelentőségét a „*magyarellenesség*” jelképévé, aki – úgymond – hazaáruló módon idegeneket hívott az országba a saját vérei leverésére mondván, hogyan lehet *szent* az, aki saját népét idegenekkel gyilkoltatta le. Ugyanakkor egy

másik összefüggésben élénk állítja alakját szentségétől megfosztva, amolyan keménykedő figuraként, aki tudta, hogy a magyarokat csak kemény kézzel lehet féken tartani. Ez a szentségétől megfosztott *I. István* figura egyértelműen arra szolgált a történelemoktatásban, hogy *Kádár János tömeggyilkos hazaárulásának történelmi párhuzamot, indokot szolgáltatson*. Az újjászülető magyar történetírás azonban már tudja, ha Koppány jutott volna hatalomra, akkor a magyar egyház központja automatikusan német földre, Passauba került volna, nem Esztergomba, szakrális királyaink szellemi központjába. Ez még nem tudatosult a magyar köztudatban. Koppány a népet nemzetté szervező Turul-dinasztia, az Árpád-ház ősi törvénye, a *Vérszerződés* ellen vétett, emikor magának követelte a trónt, és hatalmát egy vérfertőző házassággal kívánta megpecsételni. A Vérszerződés szövege szerint ítélete egyértelműen halál. Ha azonban azt tekintjük, miért hívott István idegen hadakat az országba, az *Ő* jellemét, magyarságát ismerve nem gondolhatunk másra: azért, hogy magyar ne ontsa magyar vérért. Ugyanakkor István az országot, a Magyar Szent Koronát nem a pápának, Péter és Pál utódjának ajánlotta fel, hanem Máriának, akit az idegen vérű Gellért püspök minden teológiai probléma nélkül azonosított a magyarok ősi istenasszonyával, a *Boldogasszonnyal*.

Létrejött tehát a vallási életben a római katolikus lét, de a nemzet és az állam a Római egyháztól mint politikai és törvénykező hatalomtól független szerveződés, a Regnum Marianumban élte életét. István így oldotta meg, hogy a Magyar Királyság még a pápaság fölötté gyakorolt törvénykező, végrehajtó hatalmán keresztül sem válhatott a nyugati császárság alattvalójává. Így talán megértjük, miért állította fel a magyarországi vörös hatalom a Regnum Marianum templom helyén Sztálin szobrát, miért fáj ma a liberál-bolsevik politikai öröknek a Regnum Marianumnak még az említése is, miért döntögetnek részeg, kábítószeres komszomolisták Budapesten a 90-es évek végén keresztek, s mivel a Regnum Marianum alapja a Szent Korona-tan, miért igyekeznek mindenféle jöttment senkiháziai porig gyalázni Szent Koronánkat, nemzeti függetlenségünk szentistváni eszméjének hordozóját. Maga az István jellemét és szerepét ismerő és megértő pápa is azt mondja egy őszinte megnyilatkozásában: „*En csak apostoli vagyok, de István valóságos apostol*.” Talán ezáltal nyer értelmet a *Szörényi Levente* „*István, a király*” rockoperájából a sokak számára azóta is érthetetlennek tűnő, utolsó mondat: „*Veled, Uram, de nélkülöd*.” Ennél frappánsabban István szándékait nem lehet megfogalmazni, ti. ez a mondat István szájából nem az Istennek szól, hanem Isten földi helytartójának, s az általa képviselt hatalmi szisztémának. Itt nyugszik a Szent Korona hatalmának lényege is, mely olyan privilégiumokat biztosított és biztosít a magyar kereszténységnek, amilyenek egyetlen másik európai keresztény nép sem rendelkezik azóta sem. Így a magyar apostoli királyság valóban túl nagy falat volt a római egyházvezetés és Európa akkori szellemi színvonala számára, bár ellene tenni nem nagyon tudtak. Mégis, történelmünk bizonyítja, hogy ezt a privilegizált magyar állapotot a Nyugat mindenáron meg akarta szüntetni az évszázadok folyamán. Ennek egy adaléka, hogy II. Pius – úgymond – lefinnugorozza a magyarságot. Ezzel azt kívánja

kinyilvánítani, hogy ez az északról idesoródott, barbár söpredék vezetésre, irányításra, tanításra szorul. Ezzel azt kívánták elérni, hogy az István korában még szabad magyar ember az európai feudális rend jobbágyává degradálódjék le. Gyengekezű királyaink alatt ez a nyugati szándék időnként eredményekhez is vezetett, a nyugati egyház és a betelepült külföldiek földhöz, ezen túl adóhoz, vagyonhoz, melyek következtében újabb földhöz, újabb adóztatható magyar jobbágyhoz, újabb vagyonhoz jutottak, aminek következménye a 16. század hajnalán a Dózsa-féle parasztlázadás, mely Mohács közvetlen előzménye lett, hiszen a magyar nemest és a magyar parasztot egymás ellen fordította. Mohács következménye a százötven éves kizuhanásunk a fejlődésből, melyet a Habsburg despotizmus követett, aminek végkifejlete a trianoni katasztrófa, majd világháborús szerepünk, a kommunizmus, s napjainkban a legújabb szabadkőműves kísérletbe, az EU-ba voncsolódásunk is innen eredeztethető.

A ismét törvénykezni szeretne Európa nyugati fele fölöttünk, mert évezre-des igényeiről képtelen lemondani még a XXI. század hajnalán is. Hja, a történelem ismétli önmagát. Ez a megalázó, a magyarság számára mindenkor elfogadhatatlan állapot történelmünk során, a magyarok forradalmi és szabadságharcai során többször megtörtént. A legújabbkori Európa hatalmasai azonban mind a mai napig nem adták fel ezt a törekvés. Ez az állapot az EU létrejöttével, a magyarság szabadságjogának, önálló államiságának végleges megszüntetésével örök időkre állandósulni látszik. Ezért kellett a magyarságot már a korai időkben is megalázni, mert a magyarság az árpádi korban egyedülálló, mai szóval élve „szociálisan érzékeny” rendszert valósított meg ősi szállásterületén, a Duna-medencében, Európa kellős közepén. A magyar nemzet a honvisszafoglalás korában, a 9. században Európa egyetlen nemzete volt, amely nemzeti létének teljes tudatosságával birodalmat alapított a Duna-medencében és a korabeli primitív népi és ideológiai környezetben született feudalizmus emberellenes, lealacsonyító, sötét világát a maga demokratikus államrendjével tette és láttatta még sötétebbnek. Európai hatalmi érdek volt tehát a magyarság szellemi és erkölcsi tönkretétele, hogy – szószerint – példája ne maradjon ennek a feudalizmust gyökeresen elutasító magyar utas magatartásnak, rendnek. Feudalizmus? Kommunizmus? Kapitalizmus? Ugyanannak a közel-keleti szellemnek sejtburjánzásai különböző korokban. Ma ezutóbbi, nem magyar utas rendszert akarják a nyakunkba varrni ugyanazoknak a leszármazottai, akik egykor türhetetlennek találták a középkor magyar utasságát.

E régi európai krónikák némelyike a magyarságot „*turk*” megnevezéssel illeti. A török kiűzése, és a Habsburg hatalomátvétel után a magyar arisztokrácia egy o-lyan közvetlen európai diplomáciai és politikai kapcsolatrendszerbe kerül, ahol a törökös származás hangoztatása kifejezetten lealacsonyító. *(Megjegyzem, amit akkor nem sikerült az iszlámnak hadjáratokkal elérni, azt ma következetes betelepülési politikával éri el. Németországban a nyolcvanas évek óta 4-ről 2300-ra emelkedett a mecsetek száma, Franciaország lakosságának több mint a fele idegen, főként muzulmán vallású betelepült, Svájcban pedig nagy erővel folyt a koszovói al-*

bánok betelepülése a balkáni háború alatt, ami most a családegyesítéssel folytatódik. Ezt a betelepült mennyiséget majd a beházasodások fogják megszorítani részben félvér gyermekekkel, akik természetesen az erősebb vallási kötődésű fél hitét fogják magukénak vallani, az iszlámhitű házasság vallási, nyelvi és kulturális hátterét fogják örökölni, nem a liberál-stupid, vallástalan, s ilyen tekintetben teljesen érdektelen európai őslakosság sehová nem tartozásának életelveit.)

Atürk származás okán a magyarok között is akadtak olyan tudósok, akik a magyar krónikák híradásaival szöges ellentétben másfajta rokonság után keresgéltek, s ezeknek kapóra jött az egyszer már felvetett finnugor származáselmélet újbóli felvetése. A finnugor-elméletet azonban egészen a XIX. század elejéig csak a magyar nyelvre vonatkozott, semmiképpen sem a népi hovatartozásra. Ahogy azt Papp Gábor művészettörténész felismerése kapcsán egy előadásában megfogalmazta: „Nyelvet könnyebb készíteni, mint népet. Ez azt jelenti – mondja Papp Gábor –, hogy mi az ókorra vonatkozólag gyakorlatilag csak nyelvekkel rendelkezünk, és ezeknek a nyelveknek mi megfeleltetünk népeket, miközben elfelejtjük, hogy nyelveket lehet ám gyártani. Nem csak úgy, ahogyan mondjuk egy makedón nyelvet gyártott a nagy Jugoszlávia annak idején. Ugyanis a makedónokról mindenki tudta, hogy bulgárul beszélnek. Na most én Bulgáriában hallottam a hírt, és elég elkeseredetten magyarázta egy ottani történész professzor, hogy vegyük már észre, hogy itt most nyelvkészítés ürügyén népet csinálnak. Miért? Hogy ne tudják fölismerni, hogy ők virtigli bulgárok. Miért? Azért, mert nekik is volt Trianonjuk, a bulgároknak – csak egy kicsit korábban volt. De ne felejsük el, Dobruzsza attól lett román, mert egyszerűen kiirtották onnan a bulgárokat. A törököket is. Nem úgy, ahogy Erdélyben a magyarokat, hanem nagyobb tételekben. Egészen pontos adatok vannak róla. Ne tudjuk meg, hogy milyen az, amikor egy román egy bulgárt irt ki. Mert etnikailag megtisztították Dobruzsát. Dobruzsza soha nem tartozott Romániához. Oda csatolták, de ez kit érdekel?” Aztán így folytatja: „A következőt találták ki a jugoszlávok: Hogyan csinálók makedón nyelvet? Előbb van irodalom, aztán majdcsak fogja ezt beszélni valaki. Miért? Mert az irodalmat ki lehet vinni könyvkiállításokra, senki se fog elmenni Makedóniába, először is be sem engedjük, és másodszor nem fog elmenni oda, hogy ellenőrizze, ezt a nyelvet egyáltalán beszéli-e valaki. S ez nem elég, újságot is indítottak el. A Makedón Szemle, a Hírhang, vagy egyéb, s már újság is van, újság, hetente. S akkor ezt a nyelvet valakik beszélik, nem? Az aljasságnak tényleg nincs határa. Nyelveket lehet csinálni akár lombikban, akár ma már számítógéppel teljes szótári készletet, és majdcsak lesz hozzá nép. Majdcsak el tudom hitetni a világgal, hogy van egy ilyen nép.”

Mi azonban Jézustól megtanulhattuk, az igazság valóban szabadabbá tesz minket, és minket magyarokat a jövőben nem kell más érdekeljen, még a hatalom által támogatott, teljesen áltudományos tudományosság elvetésével is, csak és kizárólag az igazság. Mert azok, akik megmondják nekünk, hogy kik vagyunk, hogy honnan jöttünk, azok azért teszik ezt, mert arra is jogot kívánnak formálni, hogy megmondják nekünk, hogy mit akarhatunk. Ez a lényeg a dologban. De e kitérő

után folytassuk.

Az első magyar tudós, aki magáévá teszi a finnugor-elméletet, *Sajnovics János* volt (1735-1785), aki Pozsonyban megjelent esszéjében („*Demonstrata Idioma Ungarorum et Lapporum Idem Esse*”) fejti ki nézeteit. Akad azonban rögtön ellenlábas is *Beregszászi Nagy Pál* személyében, aki a bajorországi *Erlangenben* végzett egyetemet, s aki 1789-ben megjelent munkájában cáfolja Sajnovics tanait. A baj akkor történik, amikor a magyarok valódi származásával és nemzeti küldetésével tisztában levő *Habsburg udvar* először szembesül a magyar függetlenségi törekvésekkel. Ők is tisztában vannak azzal, mint azóta minden magyart elnyomó hatalom, hogy a nemzet életerejét legjobban nemesi származása, tehát életerejének tápláló forrása tönkretételével, bemocskolásával lehet megtörni. Amint kitör a szabadságharc és le is veretik, nyilvánvaló, hogy a finnugor származási elmélet mint fegyver, bevettetik a magyarság ellen. A *Göttingenben* végzett német nyelvész, *Josef Budenz* a Habsburg-háztól alaposan megfizetve ekkor érkezi Magyarországra és rövidesen már a *Magyar Tudományos Akadémia Nyelvi Székének* főtítkári posztját tölti be. Ekkor még csak néhány szót beszél és ért magyarul, de „*Ugor-vár*”-nak nevezett budai villájában fényűző módon élve kezdi el tevékenységét akkor, amikor a magyar tudományos élet legnagyobbjai vagy önszántukból hallgatnak, vagy száműzetésben élnek, vagy sokéves büntetőszolgálatukat töltik az osztrák hadseregbe sorozott közkatonaként. Budenz összeszedi a magyar tudományos élet színtereiről azokat az embereket, akiknek jellemük megengedi ennek az elméletnek a felvállalását. Így kerül köreibe *Hunfalvy Pál*, eredetileg *Paul Huhnsdörfer*, *Szinyei* alias *Faerber*, és ezeken a magyarosított nevű németeken kívül néhány olyan magyar is, akik kompromittálták magukat a szabadságharcban, s ez az ára a büntetés elmaradásának. Ettől kezdve a finnugor-elmélet bekerül a magyar felsőoktatás, majd az iskolák tananyagába, s nincs tovább olyan tudományos emberünk, aki ellent merne állni tudományos jóhíre megtartása elenében ennek a hazug tannak. 1849-től 1867-ig pont tizennyolc év telik el, egy új tudósgeneráció képződik felnőtté, akiknek már hatalmi érdekük a finnugor származási elmélet fenntartása.

A finnugor-elmélet mintegy 300-350 olyan magyar szóra épül, melyeket a tudósok felismerni véltek a különböző ún. finnugor nyelvek szókincsében. A baj csak ott van, s ezt a korabeli finnugorizmus eltitkolja, hogy ezek a szavak csak szórványosan fordulnak elő ezekben a nyelvekben, s alig van olyan közöttük, amelyik egyidejűleg több finnugor nép nyelvében is felfedezhető. Mind megvan azonban a magyar szókincsben. Ha ezt tudva ez egyáltalán szóba jön, gondolkodjunk el rajta, vajon milyen irányú lehet akkor hát az átvétel? A másik hamisság abban rejlik, hogy egy nyelvre vonatkozó elméletet az idők folyamán származástani elméletté fejlesztenek annak ellenére, hogy a nyelvtudomány a történelemnek pusztán segédtudománya, mintegy kiegészítő adattára lehet, de annak alapja, amiből az kiindulhat, nem. Ezt támasztja alá az is, hogy a többi segédtudományok egyike sem, sem a régészet, sem az utóbbi években Japánban kifejlesztett markergén vizsgálati ered-

mények, sem a magyar néphagyomány nem hagyja ezt az elméletet jóvá. Ezen kívül a magyar és nemzetközi krónikás hagyomány sem szolgáltat erre vonatkozó adatot, de még utalást sem tesz ezirányban. A harmadik árnyékjelensége a finnugor elméletnek az, hogy alapvetően magyarelles attitűddel lép fel, rosszindulattal vizsgálódik. Tudniillik az akadémiai tudományosság a magyar szókincs nem finnugor származású 99 %-ának legalább a felét ún. *jövevényt* szóként tartja nyilván, egy egész halom szót pedig ismeretlen eredetűnek tanít. Hogy ez mennyire megalapozott, arra mondok egy élő példát. Egy németországi török fiatalembertől, Oguz Harun Bajszáltól tudom, aki ezt egy feleségemmel való, magyar nyelven folyó beszélgetés kapcsán közölte, amikor is beszédünkben felcsillanó szemmel fedezte fel a magyar „*ablak*” szót, hogy az egyik ankarai östörök kongresszuson hallotta egy türkmén nyelvész professzortól, ez a szó az östörök nyelvek legrégebbi szókincséhez tartozik, melyet egyes östörök (szkíta) népek még ma is használnak. A professzor említést tett arról, hogy „*magyar testvéreink*” Európába költözésük után több mint egy évezreddel még mindig használják ezt a kifejezést élő nyelvükben. Oguz pedig, ez a fiatal török örömmel hallotta számból az általa is ismert szót. Én azonban emlékszem rá, hogy a hetvenes években *Temesi Mihály* professzor keze alatt a Pécsi Tanárképző Főiskola nyelvi tanszékén azt tanultam, hogy az „*ablak*” szavunk az ó-szláv „*oblok*” kifejezés átvétele nyelvünkbe, mely eredetileg *lyukat, nyílást* jelentett. Felteszem most a kérdést minden intelligens magyar embernek, lehetségesnek tartja-e, hogy ezt a szót esetleg mégsem mi vettük át a szlávoktól, hanem ők mitőlünk? Ennyit a finnugor-elmélet szótörténeti hitelességéről.

A finnugor-elméletről megállapíthatjuk, hogy ez teljes végkifejletében egy tizenkilencedik századi elmélet, amely az akkoriban virágzó európai romantika és a germán és szláv sovinizmus ébredésével együtt jelenik meg a palettán. Mai autentikus hangoztatása minden túlzás nélkül elmaradott dolog. Mint tudományágat, helyezük mellé mondjuk az orvostudományt. Mi lenne, ha politikai érdekből egy hatalom nem engedte volna meg, hogy az elmúlt kétszáz évben az orvostudomány fejlődjön. Képzeliünk el akkor egy foghúzást, vagy egy vakbélműtétet. A magyar származástannal pedig ez történt. Az 58 nyelven anyanyelvi szinten beszélő *Mezozofanti bíboros*, aki a magyar nyelvet is tökéletesen bírta, így írt a finnugor-elmélettel kapcsolatban a 19. században: „*A magyarok, úgy látszik, még nem tudják, minő kincset bírnak nyelvükben.*”

A másik származástani felfogás egészen más irányba viszi a kutatót. Ez nem elmélet, ezt nem találta ki senki, ez egyfajta tudat, mely egyidős a magyarsággal, mert a magyarság önmagáról alkotott hitével, öntudatával áll szövetségben. Ezt nevezhetjük szerves fejlődés útján létrejött öntudatnak is. Ennek első ténye, a magyarok ősi hite is ez, krónikáink is erről számolnak be, régészeti leleteink hatalmas sokasága, néprajzi hagyományunk erre vezet, éppúgy, mint a latin, germán, bizánci, szláv és egyéb más krónikák híradásai, hogy a magyar ősi, hatalmas kultúrával rendelkező nemzet, melynek története szoros összefüggésben áll a hunok nagy né-

pével, a görögök által szkítáknak nevezett közel-keleti népközösséggel, s a Mezőpotámiában 500 éves birodalmat alkotó pártusokkal.

Dzsajháni, perzsa történetíró meghatározása a 870. körül a délorosz steppéken élő magyarokról: „*A magyar pedig a türkők egyik fajtája.*”

Fuldai Évkönyvek 900-ból: „*Eközben pedig az avarok, akiket magyaroknak hívnak. végigpusztították egész Itáliát...*”

Biborbanszületett Konstantin, 950. körül: „*A türkők népe Kazáriához közel szerzett magának lakóhelyet, azon a helyen, melyet első vajdájuk nevére Levédiának neveznek... De abban az időben nem türkőknek mondták őket, hanem valamilyen okból „szávirtu aszfalunek” nevezték.*” Ugyancsak ő írja: „*Ezelőtt az Árpád előtt a türkőknek más fejedelmük sohasem volt, s ettől fogva mindmáig ennek a nemzetségből lesz Turkia fejedelme.*”

Anonymus Gesta Hungarorum: „*Az Úr megtestesülésének 819-edik esztendejében Ügyek, nagyon sok idő múltán Mágóg király nemzetségből való igen nemes vezére volt Szkítiának, aki feleségül vette Dentü-Mogyerben Önedbelia vezérnek Emes nevű leányát. Ettől fia született, aki az Álmos nevet kapta.*”

V. Orbán és IX. Gergely pápák bulláikban a magyarokat királyi szkítáknak nevezik. A nyugati, főleg germán írások gyakran nevezik a magyarokat pártusoknak, s csak kevésszer jelenik meg az „*ungarus*” kifejezés. Így a *Modus Ottinc* nevű, a Kr. u-i X. századból származó óda a magyarokat ötször nevezi „*parthus*” – nak és csak egyszer „*hungarus*” – nak. – ad hírt erről a tényről Badiny professzor úr.

Kézai Simon krónikájában még messzebbre megy, ő ugyanis a magyarok eredetét Mezőpotámiába helyezi azáltal, hogy leírja ezt a héber biblikus hagyománytól függetlenül létrejött és fenntartott ősmagyar hagyományt: Nimródnek feleségétől, Enéhtől két fia születik: az egyiket Hunornak, a másikat Magyarnak/Magornak hívják. Ez a csodálatos hagyomány az őskorok mélyébe vezet, csillagmítoszi mélységekbe vet fényt, olyan időbeli messzeségekbe, melyek a mai magyar öntudatnak is felemelő alapjává válhatnak.

Terdzsüman Mahmud, ez a bajor származású történetíró, Szülejmán szultán tolmácsa és diplomata, 1543-ban a Székesfehérvári királyi könyvtár elégetésekor egy ősrég történeti munkát megmentett a lángoktól. Ezt fordítja le törökre, mely munka ránk maradt. Budenz József „*silány őstörténeti munká*”-nak nevezte, ami miatt ez a mű talomba került, majd 1971-ben Blaskovics József, a prágai Károly Egyetem turkológus professzora elkezdte magyar fordítását, s ekkor kiderül, hogy ez a „*silány őstörténeti munka*” nem más, mint a régóta keresett *ősgesza* fordítása. Ez a munka hihetetlen messzi távolságba vezet vissza a magyarok történetét, s messze-menően alátámasztja a mezopotámiai, nimródi származást.

A sort sokáig lehetne folytatni, de az eddigiek is szemléletesen illusztrálják, hogy a magyarokat a korabeli történésztudósok, krónikaírók vagy a szkítákkal, vagy a hunokkal, vagy a pártusokkal azonosították, vagy egyszerűen csak turkoknak nevezték. A mai világ is hun ivadékként nevezi a magyarságot, amikor Hungaryan, Ungarn, Hongrois, Ungherese stb. elnevezésekkel definiál minket.

Autóink megkülönböztető jele is a „H”. Egyedül mi hívjuk magunkat „magyar” – nak, ami szintén nem véletlen.

Mindaddig, amíg a magyarság idegen hatalmaktól többé-kevésbé függetlenül élt, fenntartotta az ősi hagyományt származását illetően, a hun Atilláról senki sem mondta volna, hogy nem magyar király volt, de ugyanígy egyeneságú ősöknek tartották őseink Mezopotámia őstörténetének egyik legrégebbi szakrális uralkodóját, Nimródot. Ez a folyamat egészen a török megszállásig töretlen, de azután is folytatódik. A törést a Habsburg elnyomás hozza létre, melynek nyomása a kiegyezéssel valamelyest enyhül, de amit aztán akadémiai szinten a szovjet-kommunizmus is életben tart. **Ennek a hatalomnak is érdeke ugyanis, hogy a magyarságot, mely nemzet Európa szívében él, a saját felségterületéről, a Szovjetunió területének finnugor szórványából vezesse le, s ezáltal elszármazási úton is politikai jogot formálhasson a fölötte gyakorolt hatalomra.**

A kommunizmus elől nyugatra menekült magyar nyelvészek, történészek azonban hívek maradnak az egyenes vonalhoz, és tovább alkotnak. Ilyen szellemi hatalmasságaink pl. *Dr. Bobula Ida* professzornő, szumerológus és keletkutató az Egyesült Államokból, *Padányi Viktor* történészprofesszor, aki Ausztráliában él, s hogy dolgozni tudjon, éjszakai portásságot vállal egy építőanyag raktári telepen, s ott írja csodálatos tudományos munkáit, melyek közül kiemelkedik a *Dentu-magyarica* c. írás. Közéjük tartozik azonban a ma is élő, kilencvenes éveiben járó, de még mindig aktív *Badiny Jós Ferenc*, aki a római Institutum Pontificum Bibli-cum-ban kezdi el tanulmányait *P. Deimel*, német szumerológus keze alatt, majd 1946-ban Argentínában alapít otthont, ahol a Buenos Aires-i Jezsuita Egyetemen felálló Szumerológiai tanszék vezetője lesz. Ennek az intézetnek köszönhetően válik a szumerológia nemzetközileg elismert professzorává, doktorává, s nyílik lehetősége a magyarsággal kapcsolatos szumerológiai kutatásokra is. Napjainkban Magyarországon ilyenirányú néprajzi és művészettörténeti kutatás folyik *Molnár V. József* és *Papp Gábor*, *Szántai Lajos*, *Bíró Lajos* vezetésével. A Korona-kutatás legnevesebbje *Csomor Lajos*, de a neveket még sokáig folytathatnánk.

A hungaro-szumerológia áttörését, a magyar őstörténet ilyen irányú tudományos kutatását a XIX. század közepén megkezdődött mezopotámiai ásatások során, és azóta felszínre bukkant máfélmillió ékírásos tábla szövegének megfejtése jelentette. Az angol kutatók ezt az ősnépet önkényesen *szumernek* nevezik el. Ezt a népeséget, mint ez az írásokból kiderült, egy északról Mezopotámiába érkező népnek definiálták, mely egy hegyek közé zárt országból került a *Folyamközbe*. S mostantól a legújabb kutatások tükrében rátérünk a finnugor-elmélettel homlokegyenest ellentétes, sokkal nagyobb valóságalapú tanítás ismertetésére. Most nézzük meg, vannak-e olyan hazai leletek, amelyek a magyar kutatók figyelmét ráirányították Mezopotámiára!

A XIX. század végén *Torma Zsófia* az erdélyi Tordos mellett a Kr. előtti VII-VIII. évezredből ennek a posztglaciális korszaknak feltárt településén mintegy tízezer leletet ástott ki, melyek között több anyaistennő szobrocska került elő. Ezek ér-

dekessége, hogy a bennük rejlő elképzelés tökéletesen megegyezik a valamivel későbbi mezopotámiai leletekkel. Ezt az anyaistennő figurát akár napbaöltözött istenanyának is nevezhetnénk, mert alakjának primitív elnagyoltsága ellenére is látható a feje körüli napkorong. Ez a lelet bizonyítottan nem egy keletről érkezett hagyomány alapján készült, hiszen az első keleti, mezopotámiai letenél több ezer évvel öregebb, ezenkívül olyan nagy számban került Tordoson elő, hogy e szám alapján a kultusz eredeti forrásvidékének a Kárpát-medencét kell megjelöltünk. Az altestén elől látható metszett háromszög alakú jel a nőiség kifejezője, ami tökéletesen megegyezik az 1500 évvel később, a szumer Folyamközben előkerült jellel.

1961-ben *Vlassa*, kolozsvári régész, az erdélyi Alsó-Tatárlakán különös leletekre bukkant, mely leletek nagy riadalmat keltettek egyaránt a germán-szláv és a román tudományosság körében. A leletben szerepel egy három agyagtábláscsából álló anyag is, melyeket a C-14-es mérések Kr. előtt 5000-5500-ra kelteznek, így ezek is legalább 1500 évvel megelőzik a legrégebb mezopotámiai leleteket. Itt meg kell állapítanunk azt is, hogy egy ilyen magasrendű szakrális tudattal rendelkező, írásbeliséggel élő kultusz kora mindig sokkal öregebb, mint a leletek. Ehhez a lelethez tartozik az az anyaistennőt ábrázoló 26 szobrocska is, melyek nyilvánvalóan kultikus céllal keletkeztek. A tatárlakai amulett, melyet Badiny Jós Ferenc professzor jóvoltából azóta ezüstbe öntve megvásárolhatunk, tehát mintegy 1500-1600 évvel megelőzi a világ eddig legelsőnek tartott szumer írásbeliségnek első megjelenését. Badiny Jós professzor megfejtette az amulett feliratát, mely így hangzik: **„Mindent dicső Nagyasszonyának vigyázó két szeme óvjon Fény-Atyánk orcája előtt.”** A történettudomány megdöbben, mondhatni elrettent ettől a lelettől, hiszen az indoeurópai érdekű definíció szerint a történelem az írásbeliséggel veszi kezdetét, s annak mindenhol szabadna lennie, csak nem a Kárpát-medencében. Ugyanakkor megtalálták azt az Erősdnek nevezett nagyvárost Erdélyben, melyről a hivatalos tudomány így vélekedik: **„A Körös kultúrkör kezdetét Kr. E. 5500-ban mutatja.”** (*History of Mankind; Prehistory and the Beginnings of Civilizations – Jacketta Hawkes and Sir Leonard Wolley – Az Unesco szerkesztői bizottságának közreműködésével készült, 1963-ban kiadott, egyetemi tankönyvként használt munka*) A tatárlakai amulett írása nagyjából megegyezik a szumer ékírás megjelenése előtti jelekkel. Ezzel a lelettel is foglalkozik a nemzetközi karriert befutott grafikusművész, írástörténész és rajzfilintervező, *Varga Csaba* nemrégiben megjelent munkája. Ennek a nemzetközi kutatásokat összegző műnek a lényege a következő: Főleg Európából, de ezen kívül a világ sok más tájáról is összeszedi azokat az ősi, hárminezer évvel ezelőtti és azt követően felbukkant írásjeleket, melyek egy lehetséges ősi ABC jelkészletét feltételezik. Ezek egy töredéke felbukkan Nyugat-Európában barlangrajzokon, karcolt köveken, menhireken, festéseken, a Közel-Keleten, a Távol-Keleten, Afrikában, Egyiptomban, Kínában, Indiában, a korai szumereknél, a héber abc-ben, majd később a görögöknél, mely jelek az etruszk- latin ABC elődeinek is mondhatók stb, de teljes egészében csak és kizárólag a Kárpát-medencé-

ben lelhető fel hiánytalan jelkészletével, mely manapság szinte teljesen azonos a wékely-magyar rovásírás jelkészletével, s eszerint a magyarság körében érintetlenül túlélte az elmúlt harmicezer évet. Ezzel a legutóbbi felfedezéssel alátámasztható az a tény, hogy az őskor végén a Kárpát-medence, az emberi kultúra valamiféle forrásvidéke kellett legyen.

Magyar Adorján az „Ősműveltség” c. hatalmas, enciklopédikus munkájában még messzebb megy vissza az időben. Őszerinte az emberiség kialakulásában nagy szerepet játszott a Kárpát-medence, melynek alföldi és dunántúli részeit akkoriban a Pannon-tenger, illetve mocsárvidék borította. A Duna deltatorkolata a mai *Csalóköz* vidékén volt, aholis szigetekre tagozódott területen folyt be a folyó a tengerbe. Egy ősi, csallóközi monda szerint – írja – élt valaha egy *Kárpát-ember* és egy *lenger-asszony*, akik szerették egymást, s amikor egyszer nagyon összevesztek, a lenger-asszony elhagyta kedvesét. Ez valószínűleg egy földrengés emléke, melynek következtében létrejött a Vaskapu-szoros, melyen keresztül a víz lassan elhagyta a medencét, mocsárvidéket hagyva maga után.

A Csallóközben azonban kialakult még egy népmesei-mondai hagyomány, mégpedig *Tündér Ilona* története. Ez a mondai-mesei nőalak azonban fölhukkan a szumer hitvilágban is, nevét érintetlen eredetiségében megtaláljuk az égetett agyagtáblákon, ahol *Dingir Il-Ama* a neve. A dingir isteni tulajdonsággal felruházott lények jelzője. Az *Il-Ama* megnevezés a mai magyar nyelven érthető: az „il” élő, az „ama” anyát jelent. (Jézus a kereszten: „*Éli, Éli, lamma sabaktani!*”, Halotti beszéd: „*Mennyi miloszben terümtévé eleve miü isemüköt, Adamot...*”) Dingir Il-Ama neve tehát élő istenanyát tesz ki. Ez a kifejezés a szumer Szentháromságnak az egyik tagját jelöli, akit a zsidó-kereszténység ma a Szentlélek szellemi lényével helyettesített be. A szumeroknál ugyanis – Badiny professzor elemzésében – a Szentháromság egy tökéletes család: *Atya, Anya, Fiú*, akiket a *Szent Szellem* tölt el. A Szentlelket a szumer domborműveken nem galambbal ábrázolták, hanem a *kerecsen-sólyommal*, aminek szumer neve Tur-UI. Engedtesseék meg itt egy kis szumir nyelvészkedés: *Tur = ifjú, fiatal, fiú* *UI = fény*, így a *Tur-UI = új erőre támadó Napisten*, ünnepe a téli napforduló, a *Guru-suny (= Gur = fordulni, lefordulni, vagy meghalni; Suny = felragyogni, új fényre kelni, feltámadni; Gurusuny = új fényre, új életre támadni)*. A karácsony eredeti, kereszténység előtti, azaz ősmagyar értelmében a Turul új fényre kelése, azaz a Fény Fiának feltámadása, életre kelése, születése. Itt szinte magától adódik a kérdés, hogyan lehet egy népet pogánynak nevezni, amely nyelvében hordozza már Jézus megszületése előtt évezredekkel a Szabadító Istenfiú megszületésének reményét, s ezt a várakozását évenként a téli napforduló napján meg is ünnepli? S most gondoljunk szent madarunk, a Turul, a Fény hordozó madarának másik nevére is, mely így hangzik: *kerecsen*. Ez a név is visszaköszön a *karácsony* szavunkban. Így tökéletes bizonyosságot kapjuk a késői keresztény ünnep magyar eredetének, s megtudjuk egyben ősi jelentését is annak. Tudjuk, hogy a kereszténységnek háromszáz évig nincs karácsonya. Ez csak a hunok Európai fellépése alatt válik ünneppé!!! Ekkor egyedül a szkíták, pár-

tusok, hunok, magyarok ünneplik a világban ezt az ünnepet, az előtte lezajló adventi várakozással együtt.

Érdekes az is, hogy *Isten* szavunk tökéletesen megegyezik a jelzett Lény szumer kifejezésével. *P. Deimel* a szumir „*Isten*” szót *Gott*-ként fordítja németre. Ez a Lény másként *Te-Ram-Tu* néven is szerepel a szumer hitvilágban, melyet szintén nem kell magyarra fordítani, hiszen értjük. Az „*Iz*” kifejezés az „*izzik*” szavunkban maradt fenn, s a tűzre vonatkozik, a „*Ten*” pedig *nagy mennyiséget, áradatot, határtalanságot, nagy tömeget, azaz népet* is jelent.

Érdekes módon alig tűnt fel valakinek a magyar történettudomány terein, hogy Erdélyben él egy vallási hagyományunk, amely szintén a *Folyamközbe* vezet vissza bennünket. Ez pedig a *Babba-Mária kultusz*. A szumer Anyaistennőt *Babbának*, *Babának* és *Bau-nak* is nevezték. Teljes szumer nevén *Bau-Dug-Aszan-nak* hívták, amiben nem nehéz felfedeznünk az egyeneságú magyar leszármazottat, a *Boldogasszonyt*. *Bau* = *élelem-*, azaz *életadó*; *Dug* = *jóságos*; *Aszan* = *istennő, uralkodónő*. A három szó összeolvadása *Bobula Ida* szerint valószínűleg az ún. „*néma évezredben*” történt, melyet a világ történészei elhallgattattak munkáikban, valamikor i.e. 500. és i.u. 500. között, amikor „*a mágusok utódai bujdosó lovasnómádokká lettek. ...mikor az árva népet csendben vezette a Boldogasszony csillagszekere a dunavölgyi ígért földje felé.*” *Bau-Dug-Aszan* Dr.*Bobula Ida* fogalmazásában „*Koronás nőalak, fodros ruhában, trónszéken ül és szimbólumainak valamelyike, az életfa, a termő ág, amit kezében tart, vagy az életvízzel telt serleg jelzik, hogy Ő az Élet Nagyasszonya. Van kutyája és madara.*” Magyar népünk a golyát és a fecskét nevezi *Boldogasszony* madarának, mert magyar *Boldogasszonyunk* a tavasz és a születés nagyasszonya is, a *Bába*, aki segíti a születőt. A római kereszténység azonban üldözte a középkorban a boszorkánynak kikiáltott bábákat, *Babba* papnőit, akik az egyszerű emberek gyógyító mágusasszonyai, de elsősorban a gyermek születésének és a gyermekágyban fekvő szülőanyának a segítői voltak. *Nagyboldogasszony* a legnagyobb Asszonya a szumir népnek, akinek hét leánya a nép hét pártfogóját jelöli. Gondoljunk itt csak a magyar keresztény hit *Boldogasszonyaira*: *Gyertyaszentelő Boldogasszony* február 2-án, *Gyümölcsoltó Boldogasszony* március 25-én, *Sarlós Boldogasszony* július 2-án, *Kármelhegyi Boldogasszony* július 16-án, *Havi Boldogasszony* augusztus 5-én, *Nagyboldogasszony* augusztus 15-én, *Kisasszony* szeptember 8-án, *Olvasós Boldogasszony* október 7-én. Tehát a *Nagyboldogasszony* ünnepével együtt nyolc *Boldogasszonyunk* van a mai napon is. A csángó székelyek máig is *Babbának* tisztelik az Istenfiú Szülőanyját, aki elnyugszik a lenyugvó Holddal érkező hajnalpírban, hogy megszüljön a tündöklő Fény-Fiút, a megébredő Napot pünkösdi hajnalán a Csíksomlyó ősi, szent hegye fölé. Emögött a hit mögött az a tudat áll, ami a szumer istenvárásban, az ősi szumir adventben nyilvánult meg, ők ugyanis várták a Fény Fiának megszületését, mely ünnep szumer neve *Gurusuny* volt. Ez a nap a téli napforduló, melyet i.e. 56-ban iktatott a hivatalos ünnepek sorába *Julius Caesar*, mint „*A legyőzhetetlen Isten Napja*”-t. *Babbát* a csíki nép a Holdban tiszteli, a teliholdban, s szinte nagyobb erőt

tulajdonít neki, mint Istennek magának. Babba Mária ugyanakkor azonos a „szép” Szűz Máriával, mert amint *P. Daczó Árpád* beszámol róla, a székely nép szerint Babba szépet jelent. Az új ruhára is azt mondják: „*Hü, de babbás ruhát vettél magadra!*”. Érdekes adalék, hogy az ószumír nép Ur városát szentelte az Úr-nak, kinek kultusza a Nap tiszteletében merül ki, Kis városát pedig Babbának, vagy Bau-nak, akinek tisztelete a Hold tiszteletével áll összefüggésben.

Az égi Édesanya harmadik neve *Nin-Hurszág* volt. Ebből az előtag nőt, asszonyt jelent, ami *néni*, illetve *nénj* szavainkban maradt fenn. A *hurszág* egyrészt országot jelentett, de ugyanígy jelentett hegyeket, hegyekkel körülölelt területet is, ami bizonyítja, hogy a Mezopotámia előtti szumer őshaza hegyekkel védett vidék volt, melynek birtokosa a *Hegyi Ország Nénje*, *Asszonya* volt, aki vigyázott népére és országára. A kereszténység István utáni terminusz technikuszával élve *Nin-Hurszág* birodalma nevezhető akár *Regnum Marianumnak* is, mivel a szumer-örökös pártus nép Jézusban azonnal elemi erővel ismerte fel *En-Lil* földreszállását, *En-Ki*-t, hogy asztrológiai számításából tudta, hol kell megszületnie, tudta, mikor kell megszületnie, hozzá azonnal követeket küldött „*napkeletről*”, három csillagtudóst, akik csakis *Párthiából* érkezhettek, mert ez a terület feküdt *Galileától* napkelet felé, ahol az Úr megszületett. Ugyanígy felismerték tehát a pártusok Jézus Anyjában, Máriában is az ősi Szentháromságuk Istenasszonyának földi megtestesülését, s Őbenne köszöntötték Babbát, aki a csíksomlyói ferences kolostor papja, *P. Daczó Árpád* híradása szerint, s az általa idézett székely okoskodás szerint „*azért Babba, mert szép*”.

Mindezek a tények bizonyítanak valamit, ami merőben eltér a hivatalos származásméletről, és annak ellenére és amellett, hogy ez a hit itt a magyarság ősnépének valamiféle nagyon erős Isten iránti affinitását mutatja, mondhatnánk, itt találjuk meg a júdaizágtól mentes keresztény hagyományt a legősibb, a római kereszténység létrejötte előtti formájában, ezt a római egyház képviselőitől ősmagyar pogányságnak nevezett hitet ettől kezdve a legszigorúbban vett keresztény hitként kell felfognunk. Mi, pártus-magyarok, nem Szent Pál által evangelizált nép vagyunk, mi Péter, Tamás, és András apostolok szkítiai-párthiai térítésének következtében a Kr.u-i első századtól kezdődően a legtisztább kereszténység hordozói voltunk a hunokkal, az avarokkal együtt. A magyarság az istváni államalapítás utáni négy évszázadban több szentet ad a kereszténységnek, mint az összes többi európai nemzet együttvéve. Ilyesmi nincsen tiszta erkölcsösség és széleskörű, mély nemzeti-népi hitvilág és hitélet nélkül. A szentek ugyanis mindig csak reprezentánsai az adott nép vallási színvonalának, a szentség, bár Isten adománya, mégsem öntörvényű jelenség. Amíg nyugaton a kereszténység csak századokkal később válik államvallássá, addig a *Pártus Birodalomban* a II. század első évtizedében már háromszázhatvan Jézushitű körtemplom állott. Ezeket majd a harmadik században, a pártus *Arszák* királyi családból származó *Mani* főpap elevenen történő megnyúzása nyomán a szemita *asszírok* rombolják le egy belső kisebbség felbujtására. De e kitérő után most kanyarodjunk vissza a legújabb kutatási eredményekhez.

Egy német származású amerikai tudós, *professzor Krantz*, a kilencvenes évek végén új tanokkal állt elő, melyeknek lényege a következő. Egy bizonyos nyelv mai, pillanatnyi állapota mély történelmi, genetikai, antropológiai és ezen keresztül származástani összefüggéseket rejt magában arra vonatkozólag, hogy a nevezett nép milyen földrajzi területen alakult ki. Ennek az összefüggésrendszernek a keresésére új tudomány-, vagy rész tudományág keletkezett, melyet nevezhetnénk akár geográfiai lingvisztikának is. *Prof. Krantz* a magyarokra vonatkozólag a következőket állapítja meg, természetesen nagyon leegyszerűsítve a lényeget:

1. A magyarság, hogy ma a Kárpát-medencében élve ezt a nyelvet a mai nyelvfejlődési szinten beszélhesse, szerényen megítélve legalább nyolcezer éve e helyen kell hogy éljen.

2. Ennek kapcsán száz százalékos biztonsággal kimutatható, hogy egyes finnogorként aposztrofált népek, amennyiben ezek a magyar nyelvrokonai, legkésőbb az i.e. 6000. táján a Kárpát-medencéből kellett elvándoroljanak, melynek okai csak a vadászattal lehetnek összefüggésben. Fordított elvándorlás elképzelhetetlen. Ha pedig ez az elvándorlás a vadászattal, illetve az állattartással áll összefüggésben, akkor ez azt is jelentheti, hogy ezek az állattenyésztők és vadászok a legutolsó jégkor múltán az észak-kelet felé vonuló rénszarvasnyájakkal vonultak ezen irányba, s így jutottak el mai szálláshelyükre, ahol a jégtakaró visszahúzódása megállt, és a rénszarvas jól érezte magát. Ez viszont azt is jelenti, hogy ez az elvándorlás a jelzett időnél sokkal korábban, mintegy 12.000 esztendővel ezelőtt lehetett. Eszerint az a magyar szókészlet, melyet eme népek magukkal vihettek, már 12.000 évvel ezelőtt már rendelkezésére állott az esetleges távozóknak a Kárpát-medencében.

Ezek a felvetések tökéletesen egybevágnak *Sir John Bowring* angol nyelvész XIX. századi megállapításaival, melyeket szöszerinti magyar fordításban közlök: „*A magyar nyelv a régmúltba vezet. Nagyon sajátos módon fejlődött, és szerkezete ama távoli időkre nyúlik vissza, amikor a legtöbb európai nyelv még nem is létezett. Ez olyan nyelv, melynek logikája és matematikája a feszített húr erejének kezelhetőségével és rugalmasságával bír. Az angol ember büszke lehet, hogy nyelve magán hordozza az emberiség történetét. Eredete kimutatható, láthatóvá tehető benne az idegen rétegek, melyek a különböző népekkel való érintkezés során rakódtak egybe. Ellenben a magyar nyelv olyan, mint a terméskő, egy tömbből van, amin az idők vihara egyetlen karcolást sem hagyott. Nem naptár ez, amely a korok változásához alkalmazkodik. E nyelv a legrégebbi és legdicőségesebb emlékműve a nemzeti önállóságnak és szellemi függetlenségnek. Amit a tudósok képtelenek megfejteni, azt mellőzik. A nyelvészetben csakúgy, mint a régészetben. A régi egyiptomi templomok alapjai, amik egyetlen egy kőből készültek, nem magyarázhatók. Senki sem tudja, honnan származnak, melyik hegyből szerezték a csodálatos képződményt, vagy miként szállították és emelték helyére a templomokban. A magyar nyelv kialakulása ennél sokkal bámulatosabb. Aki ennek titkát megoldja, az isteni titkokat fog kifejteni. Kezdetben vala az Ige, és az Ige Istennél vala, és Isten*

vala az Ige.”

Mindezek a jelenségek, tehát a magyar földön található *paleo-szumer* leletek, a tudományos kutatás által újabban felszínre kerülő kutatási eredményei, és az egyenesen a Folyamközbe mutató magyar őshagyományunk, mesekincsünk, népzeneünk, népviseletünk stb. adják alapját a modern hungaro-szumerológiai összefüggések kutatásának. Most pedig vonjuk le mindebből a következtetéseket. Ezek a kutatások a legújabb eredmények alapján a következőket mutatják.

Van egy hatalmas terület, mely Észak-Afrika tengerparti sávjától, konkrétan Egyiptomtól félkörívben, holdsarló alakban szélesedve magába foglalja szinte az egész Közel-Keletet egészen Indiáig elterülő, íves terület, melyet a művelődéstörténet mint „*Termékeny félholdai*” emleget. Ha ezt a területet valódi félholddá egészítjük ki ívesen észak-nyugati irányba kanyarodva Tibetben, a mai Dél-Orosz füves sztyeppéken át, a két tengert, a Kaspi-tavat és a régies nevén Magortengert átfogó területekkel, hogy lassan vékonyodva, holdsarló alakban bevégeződjék a Kárpát-medencében, annak a mai Bajorországig húzódó, valahol a mai Linz tájékán bevégeződő területein, akkor megkapjuk a magyar népek életerét. Ezen a hatalmas területen az i.e. hat évezredben olyan népek éltek, melyek ugyanazon nyelvnek különböző nyelvjárásait beszélték. Nem véletlen, hogy még a keresztény *Ujszövetség „Apostolok cselekedetei”* c. irata is megemlékezik az első pünkösd kapcsán arról, hogy a Jeruzsálemben, azaz, ahogy ezt a régi szkíta alapítású várost a zsidók betelepülése előtt nevezték, Hierosólymában összegyűlt „*pártusok, médek, mitanniaiak*” stb. mind a saját nyelvükön értették, amit az apostolok mondtak. Ez csak az odaseregülő zsidók előtt tűnhetett csodának, hiszen a felsorolt népek ott összegyűlt képviselői, akik azért érkeztek oda, hogy Jézus ígérete alapján jelen legyenek a Szent Lélek kiáradásakor, mind ugyanannak a népnek a különböző törzseihez tartoztak és ugyanannak a nagy nyelvnek a különböző nyelvjárásait beszélték. Ezeknek az egymástól való eltérései a fennmaradt jelkészletek alapján nem voltak nagyobbak a mai budapesti magyar és a bukovinai csángó-székely nyelvjárás különbségénél. Ezek a néptörzsek a különböző szomszédoktól különböző tulajdonságaik alapján különböző neveket kaptak, majd ezek a nevek is el-eltorzított változatokban tűnnek fel a különböző írott forrásokban. Ez egyáltalán nem csoda, hiszen az említett népek Európánál jóval nagyobb területen éltek. A ma rajzolt történelmi térképek beszélnek itt *szumerekről, kushokról, káldeusokról, heftalitákról, hunokról, ogurokról, szavárd-szabirokról, zsuán-zsuánokról, thyssagétákról, masagétákról, gétákról, hurrikról, avarokról, pártusokról*, de valahogy nem veszik észre, hogy az ásatások során előkerült leletanyag ezen népek nemzeti, vallási és néprajzi hagyományai, nyelvük hátrahagyott nyomai egyértelműen egy azonos népesség képét festik le, történelmi hagyományaik egy egymást segítő, hatalmas népközösséget feltételeznek. Ez a népcsoport legősibb formájában az ősidők homályba vesző idején a néprajz kutatási eredményei, valamint a régészeti leletek szerint a Kárpát-medencéből származott el, a *Duna-Tisza folyamközéből az Eufratesz-Tigris*

Folyamközbe, de ide is magával vitte azt a szakrális, művészi és tudásbeli hagyományt, amelyet *Körös-, vagy Tordos-kultúráként* ismerünk. Az i.e. 4000. táján bekövetkező közel-keleti, észak-afrikai ún. özönvíz pusztításai után is erről a területről töltődik fel élettel újra a Folyamköz. A legújabb kutatások kimutatják pl., hogy a korai Egyiptomi dinasztiák uralkodóinak szarkofágjaiban talált ékszerek aránya csakis Erdélyből származhat, hiszen ilyen kémiai összetételű arany a világon sehol másutt nincsen. Gilgames, az akkádra fordított szumer eposz királyi főhőse, barátja, Enkidu halála után, hosszú vándorlás végén a tengeren átkelve visszatér a szigetek közé, az ősök hazájába, ahol halott mesterével, Utnapistimmal találkozik, hogy elkérje tőle az örök élet fűvét, s ezzel feltámaszthassa barátját. Felvetődött a kérdés, csak nem a Pannon-tenger maradványáról van itt szó, s a *Szigetköz* szigeteiről, ahol a rég elhagyott ősök éltek, ahol Tündér Ilona tündérvilága létezett, s ahová a magyar népi képzelet Petőfin át máig is a mennyországot helyezi? Mit is mond a magyar népdal: „*Magos a rutafa, ága elágazik, selyemsár haja, Magyar Ilona, haján fölül gyöngykoszorúja gyöngy. Még a tengeren is átalhajladozik, selyemsár haja, Magyar Ilona, haján fölül gyöngykoszorúja gyöngy*”. A Magyar Ilonává vált tündérasszony selyemsár, azaz fehér selyem haja, a Tejút a Hadak Útjának csillagporos, fényes sávja bizony éppúgy látszik a mezopotámiai Folyamközéből, mint a Szigetköz langyos vizű torkolatvilágából, s valóban átalhajladozik még a tengeren is. Egy bizonyos: a mezopotámiai eredetű hunok, avarok, és a szintén ebből a térségből származó pártus-szabír magyarok is minden alkalommal ősi jusson vették újra birtokba a Kárpát-medencét. Ez a birtokosi tudat kezd napjainkban halványodni.

A szumerológus Badiny professzortól tudjuk, aki az ékiratokból kiolvasta e nép nevének eredeti hangzását, hogy az angolok által szumernek nevezett nép magát *MAH-GAR-nak*, vagy *MAG-GAR-nak* nevezte. A „*mag*” ugyanazt jelent, mint ma: magot. Van azonban egy másik, absztrakt összefüggése is ennek a jelentésnek, ugyanis „*tudást*” is jelent. Mert amiként a magban benne szunnyad a kifejllett növény lehetőségének elemi képessége, úgy az emberben is benne rejlik már születése előttről az Isten beleoltott tudása, melyre ősi népeink egyfajta beavatási szerztartássorozatot útján nyitották rá a rátermettek belső szemeit. Innen származik a tudósok *mágus* elnevezése, mint mag-gal, azaz tudással rendelkező. A „*gar*”, vagy „*ar*” amint azt az „*ár*”, „*áradat*” szavaink is mutatják, *sokaságot, embertömeget*, tehát *népet* jelent. Eszerint „*magyar*” nevünk, melyet csak mi használunk a magunk megnevezésére, minden szerénytelenség nélkül, a „*tudás népe*”-t jelenti, beavatott népet. Ez a mahgar nép az i.e. 4000-ben már olyan kultúrával, írásbeliséggel, öntözéses földműveléssel, csatornahálózattal, domesztifikált állatok tömegével, több tízezres nagyvárosokkal, lég- és vízfűtéses emeletes házakkal, toronytemplomokkal, piramisépítő kultúrával, vallási pantheonnal, csillagászattal, asztrológiával és asztronómiával, orvosi, matematikai, fizikai és biológiai ismeretekkel rendelkezett, amelyek ezen a magas szinten nem jöhettek létre néhány évszázad alatt. Emögött a teljesítmény mögött évtizedek, ha nem még magasabb nagy-

ságrendű idők kulturális, civilizációs fejlődése áll. Városaik, melyeknek története messze a Bibliából is ismert vízözön előttre nyúlik vissza, az újabb sumír városok alatti vastag iszapréteg alól kerültek elő, úgymint *Eridu*, *Bad-Tibirra*, *Larak*, *Szip-pár* és *Szuruppak*. A vízözön iszaprétege fölötti, időrendben első nagyváros *Kis*, utána következik *Uruk* királysága, majd *Ur* városa lesz a központ. Ez utóbbiban találták meg *Nin-Hurszág* templomát. Nagyon profán módon leegyszerűsítve e nép történelmét, azt látjuk, hogy ebben a nemzetben a demokratikus hajlam, a vallási és szellemi tolerancia olyan fokon állt már korai időkben is, hogy ez lett a veszte. A délről jövő szemita csoportok lassan néppé szerveződnek körülötte. Amint azt Kramer professzor megállapítja, ettől a kortól a Közel-Kelet története eme két faj, a kusita-sumír és a szemita faj harcáról szól. Az egyik oldalon egy az ószövetségből is ismert, bosszúszomjas istenkép, s ennek következménye, egy hódító, kegyetlen mentalitás áll, a másikon egy alapjában szelíd, bölcs, békében szinte önfeladó módon toleráns, ám ha kell, szintén harcias nép istenképe és erkölcstana, amely továbbra is megtűr mindent, ami jóakarattal közeledik hozzá. Az első évezred kezdetén létrejövő buddizmust éppúgy megtűri, mint ahogyan a római, majd később arab zaklatások elől ide menekülő ekszil-zsidók vallását is.

A folyamatos fejlődés az *ur-i királysággal* veszi kezdetét és zavartalanul ezer éven keresztül folyik élete, 11 egymást követő uralommal. Ezt zavarja meg az ún. első *Aggade Dinasztia* előretörése Kr. e. 2350-ben, mely *I. Sargon* szemita uralkodóval veszi kezdetét és 142 évig tart. *Szargon* története kísértetiesen megegyezik *Mózesével*. Őt is folyóban, az *Eufráteszben* egy kosárban találja meg a királyi család egyik nőtagja, aki fel is neveli, majd felnőve hatalomra tesz szert, később maga is királlyá lesz Szumériában. Fővárosa *Aggade*, amelyről a szemita *akkádok* kapják a nevüket.

Ezt az önkényuralmat a szumerrel szövetségben álló, rokon *guti*, vagy *kuti* nép veri le, akik helyreállítják a sumír rendszert. Nyelvük a sumír nyelv, írásbeliségük ugyanaz. Ennek az uralkodó háznak legkiemelkedőbb királya *Lagas* városában él és *Gudea* a neve. Ezt a nevet meg kell itt említeni, mert ő egy Istentől eredő szeretetkirályságot alakít ki, ahol a becsület, a béke, a szeretet a legfőbb értékek. Szobrából egy szelíd és bölcs uralkodót ismerünk meg, kezében egy korsócskával, melyből két irányban az élet vize csordogál lefelé, a népre. Uralkodását az egykori sumír aranykor reneszánszának emlegetik a történészek. Ezt a csodálatos magaskultúrát törli meg aztán újból a szemita előretöréssel hatalomra kerülő *Hammurapi Babilonja*, mely felszívja a sumír tradíciókat, a sumír tudományt, de átalakítja a szemita jellemnek megfelelően. Hogy a vallási pantheon elszemitásítása mit jelentett, azt szemléletesen reprezentálja az a tény, hogy a szumer Fény Szüze, a női szüzesség ideáljának isteni kifejezője, *Nin-Hurszág* ekkor válik *Asztarte-Isztárrá*, a fényességes szüzesség megtestesítőjéből a „nagy prostituált”-tá. A szüzesség lelki lényegű istennőjéből a szemita szellem a szajhák, az aberrált testiség istennőjét formálja meg.

A szemita asszír ún. II. Ur-i dinasztia idején az elnyomó hatalom igyekvő támo-

gatásával újabb bevándorlási hullám éri el Szumeriát. Ami a munkáslistákon és anyaglistákon is feltűnik, a munkaerő a „*fekete fejűek országából*” érkezik. A „*fekete fejű*”-eket szumirul „*habiru*”-nak nevezik. Innen származik a „*héber*” fogalma. Az őslakosság a „*Lu-Sa-Gaz*” nevet adja nekik, ami Badiny professzor szófejtésében „*hálóval élő embert*” jelent. A sargoni időkben a tisztán agglutináló (hátravető, ragozó) szumir nyelv mellett a lakosság összetételének alapos megváltozásával egyenes arányban megjelenik a sokkal nehezkesebb szemita nyelv, melyet *akkádnak* neveznek. Ezek végleges letelepedése után elkezdődik a háborúság is, a belső bomlás, majd a hatalom átvétele után elkezdődnek a népirtások, a nyakat meg nem hajtó őslakosság elpusztítása, a korrupció. Mintha az 1919-es „*dicsőséges 133 nap*” előképét élné meg ekkor Sumerország ősnépe. Az asszír királyok palotájában az ajtókra akasztott bronz domborművek voltak láthatók. Ezeket az ajtókat „*Balavati kapuk*” néven ismeri a szakirodalom. Az egyik bronz dombormű felirata az uralkodót idézi: „*levágott fejekből rakattam hegyeket városaik kapuja előtt. ...Az elfoglalt városok kapujába akasztottam ki ellenségem vezéreinek lenyűzött bőrét. ...A felkelőket és ellenállókat mind felnégyeltettem.*” A domborművek a *British Múzeumban* láthatók. Egy másik dombormű azzal dicsekszik, hogy a győztesek hogyan fojtották bele az elfogott őslakosokat a Tigris és Eufrátesz deltájának ingoványába. Badiny professzor beszámolója szerint Hamurrapi fia, Samsuilunas Kr.e. 1737-ben „*elpusztítja Ur városát, a babiloni szemita csapatok megrohanják a várost, kirabolják Ningal templomát, elpusztítanak mindent, amit elvitelre értékesnek nem találnak, s utána leégetik földig a szenthelyet.*” Kramer professzor szerint „*a korai mezopotámiai történelem egy elkeseredett élet-halál harcot mutat a két különböző fajú csoport között – mint a semita és a sumir.*” A szelíd szumir nép a délről érkező betolakodók elől észak felé menekül, hogy az ott élő testvérnepeknél találjon menedéket. Menekülésük során elsőként a Van-tó környékén alapítják meg a *Káld Királyságot*, mely az emberi civilizáció történetének egyik kimagasló csúcspontja az i. e-i 8. és 7. századokban. Ezt aztán annak rendje szerint meg is támadják a szemita asszírok, s lakosait kegyetlenül lemészárolják. A „*tudás népe*” máguspapjainak vezetésével a Kaukázus hegyeibe menekül, és ezentúl a „*hegyek népének*”, *hurri-nak* (hurriták) nevezik őket. A történetírásként „*urartuiak*” –nak is nevezi őket. Az őslakos médek is megerősödnek velük együtt, hiszen nyelvük, kultúrájuk egy, azonos. Ez a megerősödött méd-hurrita szövetség, kiegészülve más északra lakó szkíta törzsekkel győzi le aztán a szemita Asszír Birodalmat Kr. előtt 612-ben. Ezután egyszerre mindenütt megjelennek a szkíták, még a Herodotos által görögül „*hyperboreusnak*” nevezett Kárpát-medencében is, amely központjuk lesz. (A *szkíta* elnevezés a káldeus nyelvben *ki-ta*-ként hangzik, ami *vándorlót* jelent, amit a görögök elláttak egy ún. „*szigmával*”, s így lett belőle *szkíta*.) A győztesek egészen Babilonig törnek előre dél felé, s Babilon székhellyel megalapítják az új-káld királyságot. A szemita befolyás azonban újra erősödik, s az utolsó, szemita nyomás alá került káldeus uralkodó gyengeségének és árulásának következményeként a királyság megdől, s újabb menekülésre kényszerül a nép.

Ez az állandóan váltakozó sikerű harc folytatódik egészen Kr. e. 256-ig, amikor egy északról érkező szkíta eredetű és új-szumír nyelvű népcsoport., a *pártusok* vezzik hatalmukba ezt a területet. Élükön az ún *Arszakida-ház* uralkodói állanak, akik az Eufrátesztől az Indus folyóig, a Kaukázustól a Perzsa-öbölíig terjesztik ki birodalmukat. Ezt a hatalmat Róma minden erőlködése ellenére meg is tartják ötszáz éven át. Seregeik szétverik Nagy Sándor hadait, de Dárius seregei sem járnak különül velük. *Augusztusz császár* azt ajánlja írásában utódainak, hogy ne lépjk át az Eufrátesz határvonalát. Amikor *Horatius* valami emberfeletti, nagy veszélyt akar bemutatni, akkor a pártusokat emlegeti. Mégis, például Nagy Sándor csupán 16 évig tartó birodalmának óriási szakirodalma van, könyvtárnyi könyvtömeg segíti az érdeklődőt a kutatásban. A mintegy félezer évig fennálló Pártus Birodalomról szinte nincs történeti munka. Egy, a 90-ben Németországban megjelent tudományos igényű történeti atlasz (*Der große Atlas Weltgeschichte von der Altsteinzeit bis zur Gegenwart; Orbis Verlag für Publizistik GmbH, München; 1990*) is csak olyan térképeket közöl, amelyeken ennek a hatalmas birodalomnak vagy csak a nyugati, vagy csak a keleti csücske látszik, ha már létét teljesen eltagadni nem is merik. Ezeket is csak „*A Római Birodalom kiterjedése Augustus császártól Hadriánusig*” címszó alatt. A teljes *Pártus Birodalom* nem szerepel benne sehol sem. Ettől függetlenül is a történeti munkák helyette *Babilonról, Asszíriáról, Perzsiáról* írnak, de *Páthia* neve el nem hangozhat.

A pártusok jellemzői megyekeznek a mindenkori szkíta népekével: Lovas nemzet, szinte soha nem szállnak le a lóról. A korabeli források rendíthetetlen és félelmetes népnek írják le őket, ugyanakkor kihangsúlyozzák azt is, hogy becsületes, lovagias ellenfélnek bizonyulnak. Félelmetes nyilazók voltak, vágta közben nyilazták ellenségeiket. Harcmódoruk, embertani képük, eszközeik megegyeznek az árpádi magyarokéival. Uralmuk alatt tovább virágzott a mágus vallás, de megtúrták Zoroaszter, Buddha tanait is, tehát gyakorolták a szkíta népekre mindenkor jellemző vallási toleranciát. Jézus feltámadása utánól, Jézus apostolainak pártiai evangelizációja kezdetétől egészen 302-ig a Pártus Birodalom fennállásáig, itt azonban az általánosan elfogadott vallás a Jézus követése volt.

A zsidók előtt évezredekkel a szumerok voltak azok, akik az Isten-Fiú várásának jóslatát megkapták. Ősidóktól leírt változatban megvoltak náluk a kinyilatkoztatás szent hagyományai, amint az ószumír tereméstörténet könyve, a *Káldeus Biblia* is *ránk maradt*, melyet a zsidók szent hagyományukba a *babiloni fogság* idején emeltek be a zsidó szent iratok közé, azzal a változtatással, hogy az ősi szumer kinyilatkoztatást a zsidók a saját vérmérseklüteknek megfelelően átdolgozták. Pl. ilyen átdolgozás eredményeként került bele a zsidó vallásba az eredendő bűnben született emberiség fogalma, amit a zsidó-kereszténység is átvett. A szumer teremést könyvét Badiny Jós professzor úr „*Káldeu Biblia*” címen adja közre, melynek folytán az ő fordításában olvashatjuk a szent szövegeket: az Istentől az ember számára az édenkertbe odarendelt szent kos [*Khus* (= *Kos*, innen a „*kusita*” elnevezés) *fia*, *Nimród népének a történetéről, a Kos csillagkép idejében játszódó eseményekről*

van szó. *A kos azóta testi megjelenésében a zsidó-kereszténységben a Sátán jelképévé vált]* vezeti az első emberpárt a tudás fáájához Istennek azzal a meghagyásával, hogy **„Egyetek e fa gyümölcséből, mert ez a Tudás Fája, melyen át nektek égi hatalmat adok. E fa termi gyümölcsét mindaddig, amíg megszerzitek mindazt a tudást és bölcsességet, mely szükséges nektek ahhoz, hogy a Föld urai legyetek”**. Mert miért teremtette volna meg Isten az embert, ha nem azért, hogy átadja neki a tudását, a titkok nyitját, hogy tisztán lásson és hasonlóképpen szemlélhesse a teremtet világot, mint Isten maga? S így folytatódik a kinyilatkoztatás szövege: **„Mert nektek adom ezt a Földet minden fájával, növényével és a rajta levő minden teremtményével együtt. Uralkodjatok rajta az én erőm által, melyet lelketekbe oltottam. Szaporítsátok be azt istenfiakkal és istenleányokkal azon öröm által, melyet nektek adok az egyesülés nagy boldogságában.”** Mennyivel más istenkép ez, mint a jahvei képlet, mely gyilkosságokra, lopásra, rablásra bujtogat, vallási és nemzeti sovinizmust, gyűlöletet szít. Ez a hagyomány a mágus vallás mindenkori fennmaradásának alapján tovább öröklődik minden fajrokon uralomban, így a pártusok is rendelkeznek ezzel.

A Pártus Birodalom tehát megérti az ősi jóslatokban előre jelzett jelenbeli események szentségét, s annak megfelelően államvallássá teszi a kereszténységet, de annak eredeti Jézusi tanításával, akit ebben a birodalomban hirdettek Péter, Tamás és András apostolok. Ez annyira így van, hogy a zsidó egyháztanítók Jézus tanítását *„jézusi szkítizmusnak”* nevezik, Jézust *Nimród fiának* mondják. Ennek a *„jézusi szkíta”* vallásnak legfőbb apostola az *arszakida* családból származó *Mani*, aki az *„Élő Jézus apostolának”* nevezi magát. Az ő tevékeny közreműködésével válik a Jézus-hit a mai Kína észak-nyugati területeitől a Kárpát-medence hun-szkíta visszatelepülésein keresztül a Kaukázus déli oldalán át egészen az Indiai Óceánig általános államvallássá. A szumer uralom szerves folytatásaként létesült és fennállt ötszáz éves pártus uralom Jézus születése után az ősi hitet kiegészítette a földre született galileai Jézus tanításával, melyben évezredes adventjének beteljesülését látta. Mani olyan korban lép föl Jézus apostolaként, amikor az ember történetét háborúk, hódító hatalmak harcias, gyilkos fellépése jellemzi, a fekete mágia, a véres áldozatok rituáléja átjárja az erkölcsileg mélyre süllyedt emberiség vallási életét, s korunkhoz hasonlóan az erkölcsi mélypontra süllyedt, züllött, aberrált, degenerált erők veszik kezükbe a nemzetek sorsának irányítását. Ebbe a világba ordítja bele Mani vallása a Fény, a Világosság üzenetét. **„Mani a sötétséggel a világosság egyetemes isteni birodalmát helyezi szembe, amely mindenütt jelen van és mindent áthat.”** – írja összefoglalójában *L. Nagy Lajos*. Mani felhívja a figyelmet arra is, hogy nincs mit csodálkozni azon, hogy az emberi közösség két részre szakad, mert a sötétség képtelen a világossággal elegyülni. De hiszen a *János evangélium* is megemlékezik arról, hogy **„A világosság a sötétségben világít, de a sötétség nem fogta föl.”** (János I. 5.) Nem véletlenül nevezi a római teológia János evangéliumát *„gnosztikus”* evangéliumnak, hiszen a manicheizmus gnoszticizmusának szellemi előzménye többek között ez a szent irat. Mani tudja, hogy Jézussal új

korszak következett be, ezért eltörli az őszövetsegi iratok kizárólagosságát, olvasásukat nem ajánlja, a héber prófétákat az ördög küldötteinek tartja, és kifejti, hogy Jézussal egyébként is minden korábbi szerződés, testamentum érvényét veszítette. Azt tanítja, hogy a sötétség tulajdonképpen a világosság torz tükörképe, melynek rendjében minden a normálissal ellenkező előjelet kap. A tisztaság megőrzésének érdekében azt ajánlja, hogy az ember mondjon le minden olyasmiről, amely a sötétség birodalmába, létállapotába taszítaná, mint a becsvágy, a gőg, a hír és név utáni hajsza, a vér szerinti származással járó érdekek, vágyak és örökletességek. Mani tanítása a mai ember számára aktuálisabb, mint valaha, hiszen világunkban a sötét erők olyan mértékben váltak éleateszményt formáló, szellemi, erkölcsi identitást meghatározó erőkké, hogy az ember gyökerét veszítve, az értéktételt minden adottsága híján él, s szellemi életét a dekadencia, lelki életét a depresszivitás, fizikai létét pedig az előző kettőből adódó szenvedés, betegség, leépülés jellemzi. Csupa olyasmi, melyek teljes emberi lényét még kiszolgáltatottabbá, még könnyebben rab-ságba hajthatóvá teszik. Jézus Mani tanításán is átszűrőmlő eszméinek komolyan vétele azonban felszabadít a rettegés, a kínok, a depresszió nyomása, s a civilizációs betegségek mindegyike alól, s teszi ezt egy pillanat alatt, amikor az ember meg-érti, hogy a szabadság elérhető a számára, s egyedül csak rajta múlik, megragadja-e a mindig készen álló alkalmat, s él-e vele.

A pártusok birodalmának bukása 302-ben, a perzsák folyamatos támadásai következtében válik végérvényessé. A nép észak és észak-kelet felé húzódik, s a fel-adott területeken többségében szemita népek, arabok rendezkednek be, de itt alkotnak országot az árjának definiált perzsák is.

Jmmár az ötödik század elején járunk. Az *iszlám* szellem azonban eléri a zsidókat is, s az iszlám térítő nagy katonai hatalommal lépnek fel új hitük gyilkos szellemében egykori kitaszítóik és elnyomóik, a zsidók ellen, akik a térítés elől szintén észak felé törnek előre, s egyes nemzetségeik beszívárognak az egységes Kazár államba és Chorezmbe egyaránt. Itt a kereskedelem, a pénzváltás és a vámüg-yegek kézben tartásával hamarosan hatalmas vagyonokra tesznek szert, melyet a to-leráns szkíta állam eltűr. Kazariában és Chorezmben az elpuhult arisztokrácia meg-vesztegetése, lefizetése, és beházasodás által lassanként a politikai hatalom, az ál-lamvezetés is a kezükbe kerül. A délről a perzsák által folyamatosan támadott Cho-rezm és Kazária népei nem rendelkeznek elég erővel egyszerre a belső veszélyek, feszültségek leküzdése és a külső ellenséggel folytatott harc terén. A külső hábo-rúskodáshoz akkor is pénzre volt szükség, amit a bankároktól kölcsönöztek. A *sza-aszanida-perzsa királyság* lassan elörenyomul a térségben és felfalja ezeket az ál-lomalakulatokat, míg a belső feszültségkeltők aknamunkája belülről szagatja szét a rendszert. A *hebdali hunok* ekkor kelet felé terjeszkednek, amit a kínai krónikák-ból ismerünk, és megalakítják *Kasmír*, *Gandara*, *Bukhara*, *Szogdiána*, *Kasgar* és *Chotan* királyságait, majd az idők folyamán teljesen elvesznek szemünk elől. 2002-ben egy magyar kutatócsoport bukkan elmosódó nyomaikra Kasmír szinte elérhe-tetlen völgyeiben, ahol a *hunza* népben fedezik fel ezeknek a hunoknak a maradé-

kait. A kutatócsoport a gizeh-i piramisok méreteivel vetekedő piramis-építményekről ad számot ebben a térségben, mely a tudományos kutatás számára szinte teljesen zárt terület.

860-ban a kazár királyi család a zsidó pénztökének eladósodva, hogy hűségét a bankárok előtt bizonyítsa, áttér a zsidó vallásra, majd ezen felbátorodva a kazáriai talmudista zsidó papság politikai puccsot hajt végre, és a Talmudot teszi meg Kazária törvényévé, miközben Kazária hun-szkíta őslakosságát fejvesztés terhe mellett kötelezik a zsidó vallás felvételére. Ezek a fajilag tisztán szkíta törzsek az ún. kazár zsidók, akiknek származásilag a szemita fajtához semmi közük sincsen, de mindmáig megőrizték vallásukat, s a *Szovjetunió* felbomlása óta tömegesen költöznek be Izraelbe, amely állam ismervén a származásukat, nem az állam belsejébe helyezi őket, hanem a palesztinok lakta területeken épít nekik ún. kibucokat, ahol ezek a janicsárok a zsidónál zsidóbb módon határvédő és golyófogó szerepet töltenek be.

Ugyanígy arab seregek törnek 735-ben a külön életet élő, de a szkíta népszövetségbe tartozó kaukázusi Magyar Államra is, mely a két tenger között létezik ekkor „*Madzar*” nevű fővárossal. *Theophylactus* írja ekkor: „*Hun fajú szabírok laknak a Kaukázusnál.*” Ezek a szabírok a Konstantin által emlegetett „*szavartú aszfalú*” népe, az erős szabírok. Ez a népesség egyesül északabbra lakó testvéreivel, a Kazáriából menekült törzsekkel, s velük megalapítják a doni Magyarországot, *Dentumagvariát* Kiev fővárossal, melynek neve *köves* helyet jelent. Kiev, *Álmos* vezér városa, *Árpád* fejedelem szülővárosa, amint arról e történelmi kor nagy magyar szakértője, *Padányi* professzor beszámol. Magyar alapítású város, melyet a távozóktól majd az északról bevándorló *ruszok* kapnak meg, a *szabír* fegyverkovács mesterség keleti világfővárosa.

Jézus tanításának lényege a szeretet mint fő- és mint egyetlen isteni parancs. A negyedik században járunk, amikor a nyugati világ már *Pál* apostolkodása nyomán a *Péter* Jézustól kapott autentikus tanaitól alapjaiban különböző ún. zsidó-kereszténység vallását alapítja meg. Ennek lényege, hogy az ember bűnben született teremtmény, aki az Isten büntetését viseli, aminek három, embert sújtó következménye a *munka*, a *fájdalommal szülés* intézménye és a *halál*. Ezért, hogy bűnösségének átkát megtörje, feláldozza saját Fiát, a zsidó Jézust, akinek megkínzásában, szenvedéseiben és halálában kielégülve megadja az embernek, hogy az ember Jézus vérében folyamatosan megfürödvé, időlegesen megszabaduljon bűneitől. A páli teológia ezzel az ábrahámi szövetség szolgálatába rendeli Jézust, mellyel az újonnan alakuló egyházat a zsidó tanok szolgálatába állítja. Ennek a bűnösségi tudatnak következménye a középkor sötét jelzője, a világot siralomvölgynek láttató látásmód, melyek mind a politikai vallásszemlélet által kialakított rabszolgatartó, majd feudális társadalmi berendezkedések ideológiai alapjává válnak. Ez a torzkép a keleti keresztény filozófiában teljesen ismeretlen. Ezzel létrejön egy *politikai istenkép* nyugaton, amíg a keleti szkíta-kereszténység egyfajta *kozmológikus* istenképpel él. Így a hun-szkíta-pártus világban a Tamás, Péter és András apostolok által

hirdetett autentikus, tiszta és egyenes ágon közvetített Isten-kép terjed el, tehát olyan apostolok által, akiknek apostolsága Jézustól személyesen kapott feladat. Ezt a kettősséget nagyon tisztán kell látnunk, mert ez konkrétan beleszól a magyar történelembe. Tudom, hogy ez a tanulmányaink során fejünkbe, és sajnos lelkünkbe rögzített képnek tökéletesen ellentmond, de a legújabbban magyar és külföldi kutatók által bemutatott, új történetírási igénnyel megfogalmazott történelmi és egyháztörténeti tényfeltárások szerint, Atilla király azzal a nyílt szándékkal jön az elpuhult, korrupt és meglehetősen provinciális hatalmak uralta, szétszórt, erkölcstelen Európába seregeivel, hogy megvalósítsa Jézus parancsát, és egy olyan, a Csendes-óceántól az Atlanti-óceánig terjedő, szent eurázsiai birodalomban egyesítse az akkor ismert világ népeit, melyben nincsenek származási különbségek, melyben ismeretlen a feudális újrabszolgaság, a törvény nem politikai, hatalmi eredetű igényeknek, hanem Isten kinyilatkoztatásának felel meg. Ezért kegyelmez meg Atilla, a később a városra törő germán törzsekkel ellentétben, Rómának, ahol ifjúsága egy idejét töltötte, ahol tanulmányokat végzett, s barátot szerzett a latin Aetius személyében. Ezért ülteti kis híján agyon Veronában azt a szemtelen, istenkáromló színeszt, aki az arénában Atilla tiszteletére adott esti előadáson dicsőítő ódájában Atillát istennek nevezi. Másik célja, hogy isteni küldetéstől hajtva, amit az Isten kardja regéjéből is megismerhetünk, eltörölje a dekadens nyugati viszonyokat, s ezzel együtt a páli, a júdai igényekkel felépített nyugati kereszténység helyébe az igazi Jézus-vallást ültesse. Mai szóval egy eurázsiai istenállamot akart létrehozni, Isten Országának földi mását. Ősi kinyilatkoztatása ez a törekvés a szkíta-hun népeknek, hiszen a hatágú csillag, mely jelkép legelőször Ó-szumíriában jelenik meg, e népek ősi szimbólumainak egyike. Ennek egy lefelé és egy fölfelé mutató egyenlőszárú háromszög az összetevője, jelentése pedig: amint a Szentháromság uralta mennyben, úgy legyen a Szentháromság uralta földi birodalomban is. Nincs olyan szkíta nép, amely Euráziában ne ezt az eszmét kívánná megvalósítani a Kárpát-medencében élő avarokon keresztül egészen az árpádi magyar honvisszafoglalás szabír-magyar népéig. Atilla uralmával veszi kezdetét a Római Birodalom bukása nyomán kialakuló romokon Európa újra felosztásának folyamata, amit a történettudomány a *népvándorlások korának* nevez.

A tudósoknak feltűnt a tény, hogy a Kárpát-medencéért nagyon nagy emberáldozatot követelő harcok folynak szinte egy évezreden keresztül, melynek során a historikusok híradásai szerint mindenféle törzsek és törzsszövetségek próbálják meg a terület megszerzését. De ha időlegesen sikerül is egy-egy ilyen kísérlet, az államalakulat nem lesz sosem tartós. Valóban életképes államot itt csak a hunok, az avarok és a magyarok képesek megalkotni. Ezt a történettudomány hivatalos vonala megállapítja, de nem megy bele következtetésekbe, legfeljebb ezeknek stratégiai helyzetét elemzik. Először a kilencvenes években Papp Gábor gondolkozik el ezen, s vonja le logikus következtetéseit. Ő jön rá, s ebben külföldi kutatók eredményei is segítik: ennek az az oka, hogy ez a föld a kőkorszakok óta ugyanazon népcsoport által lakott földterület. Sőt, hogy a Kárpáti Magyarország egy összefüg-

gő eurázsiai birodalom tagja már évezredek óta, s a hódítások azért nem sikeresek, mert a rajta lakó nép, ha éppen pillanatnyilag megfogyatkozott is, újabb feltöltést kap segítségképpen kekestről. Ugyanígy, amikor a keleti, délkeleti birodalomrészek népe fogyatkozik meg természeti katasztrófák, vagy külső támadások folytán, akkor innen töltik fel lakossággal azokat. Atilla halála után legifjabb fia, a *Csabának* nevezett, a testvérharcban megmaradó mintegy tizenötezer hunnal úgy tűnik el a középeurópai színterről, hogy látszólag nyoma sem marad, azaz székhelyét átteszi a birodalom keleti részébe. Ennek a testvérharcnak azonban akad győztese is. Mi lett Csaba testvérenek népevel? A hunok továbbra is a Kárpát-medencében élnek, s hatalmat gyakorolnak a terület fölött. Papp Gábor szerint itt nem honfoglalásokról van tehát szó, mégcsak nem is honvisszafoglalásokról, hanem szinte látens módon egy, a történeti időben lejátszódó pulzáló mozgásról, mely hézagfeltöltő népmozgásokat idéz elő egyszer keleten, egyszer nyugaton, ahogy a helyzet és az egyensúly megkívánja

A folyamatos szkíta-hun-magyar jelenlétnek a Kárpát-medencében azonban vannak még ennél is konkrétabb jelei. *Heribert Illig* történészprofesszor, a *Küaldált középkor* c. munka szerzője és *Hanz-Joseph Niemitz* olyan jelképekre bukkannak Ausztriában és Felső-Bajorországban, melyek egyértelműen szkíta-magyar jelenségek. Ők 1999-ben többek között arról adnak hírt, hogy „*az ausztriai és bajorországi jelképhasználat közös pontja nem a hun és avar eredet elsődlegesen, hanem a Krisztus előtt legalább 1200-tól 400-ig tartó kárpát-medencei urnamezős néven ismert későbronzkori szétáramlás magyar népének hagyatéka.*” Egy kora-középkori lakóházban ugyanis eredeti magyar faragásokra bukkannak, melyeknek magyarai voltát többek között *Molnár V. József* is megerősíti, s párhuzamokat is állít melléjük Magyarországról.

A *wieselburgi Szent Ulrich templom* hatszögű oktagonja egyértelmű mása a Pártus Birodalom ugyancsak hatszögletű ún. körtemplomainak, aztán a benne található koraközépkori Pantokrátor-kép a Magyar Szent Koronán látható kép tökéletes mása. Ezt a Pantokrátort a két életfával, holddal és nappal találta meg *Vörös Győző* magyar régész egy Egyiptomi feltárás során egy Kr. után keletkezett királysírban is. (A Magyar Tudományos Akadémia átkozódó arroganciával lépett fel ellene ta-vely és mindenféle csalónak, tudománytalan sarlatánnak, hamisítónak titulálta, megvonta tőle a bizalmát. Az egyiptomi hatóságok teljes bizalmukról biztosították, és további munkamegígységeket kapott tőlük.) Most németek írnak nyíltan a magyarság i.e. 1200-zal már rögzített jelenlétéről a Kárpát-medencében. Az egyezést a német kutatók meg is magyarázzák: „*Alsó-Ausztria területe nemcsak a bronzkori ügyek miatt, de hun és avar tulajdonként is Magyarországhoz tartozott, népének jelentős része is az volt, illetve már az újkőkortól kezdve ómagyar lakossággal bírt. Jó kérdés lehetne, vajon melyik nép hozta magával az ábrázolások rendjének hagyományát. Esetünkben most mégis a hunokra és az avarokra kell gondolnunk, akik Pártosország közeléből érkeztek Magyarországra. Ezenkívül a Bizáncra nagy hatást gyakorló pártosok hagyatéka is ebbe az irányba visz.*” Hát ké-

rem, ha ezt 2002-ben az indogermán történetírás emlőin nevelkedett német tudósok le merik írni, akkor miért nem vállalja ezt föl végre egy hivatalosan is elismert magyar történészcsoporth? A válasz egyszerű: a mai magyarországi történettudományi élet szakemberei nem magyarok.

Aztán számot adnak arról is, hogy a Duna-menti *Göttweig* bencés apátságában rábukkantak az apátság címerére, mely *egy piros alapú körben zöld hármashalmon álló egyenlőszárú fehér kereszt*. A hely egykori neve szerinte *Gottweichter Berg* lehetett, és így Istentől beavatott hegy jelentést hordozhatott, tehát szenthelyként szolgált, amit a Fény vallású manicheus keresztény avar-magyaroktól vett át a római vallású bencés rend. A szerző itt idézi *Orosiust*, akit a hivatalos indogermán történetírás legszívesebben törölne a forrásmunkák sorából, mivel így ír Kr.u. 418-ban: „... *kelet és nyugat templomai hunokkal telnek meg...*”, s másutt: „...*a hit melege tölti be általuk Európát*”. Vajon miért nevezi ezeket a „*hit melegével*” átitatott lelki népeket a nyugati kereszténység pogányoknak.

Ennek a hitnek a definiálása érdekében érdemes itt megemlítenünk Szent Gelért legendáját, mely közli velünk, hogy „*szentünk harcolt a manicheizmus ellen is.*”, vagy *Gilbert noigent-i katolikus apát* 1100. körüli utibeszámolóját, mely az 1096. évi keresztes hadjáratban való személyes élményeire alapozódik, s melynek résztvevői kelet felé tartván átvonultak Magyarországon. Ne feledjük, a 11. század végén járunk!!! „*Péter keresztes vezér a magyarok földjén való átkelést választotta. Ezeknek vidékei igen gazdagok élelmiszerekben, amit a műveletlen tömeg felismert, és szélsőséges féktelenséggel kezdett a szelíd bennszülöttek ellen dühöngeni. Midőn ugyanis meglátták, hogy több év gabonatermése – amint azon a földön szokás – tornyok módjára a szántóföldeken áll, amelyeket mi általában asztagoknak szoktunk nevezni, és mivel a különböző húsfélék és más élelmiszerek, amelyekben az a föld módfelett bővelkedett, dúsán álltak rendelkezésre, nem elégedett meg az ottaniak emberségével, hanem feltűnő esztelenséggel bántalmazni kezdték az idegenek a pogányokat, s noha azok a keresztényeknek mindent szívesen hoztak eladásra, emezek nem tudván uralkodni mohóságukon, elfeledvén azok kegyes vendégbarátságát és jóindulatát, háborúval támadtak rájuk*”. Ezek szerint a 12. század elején, száz évvel a szentistváni térítés után, létezett még a kegyes Jézus-hitnek az a manicheista fajtája Magyarországon, melyet a római egyház „*pogány*”-ként jelölt meg, s így ezen vallás híveit nem tartotta kereszténynek. Érdekes azonban a „*keresztények*” viselkedésének őszinte leírása a „*pogányok*”-kal szemben, akik a keresztények barbarizmusával ellentétben a mindenkori magyar vendégbarátság jóindulatával vették körül a számukra szent ügyben járó, nyugati katolikus hadakat. A gyűlölet és az irigység féktelenedése, valamint a nyomorúságos Nyugat esztelensége lobban itt lángra a békeszerető, és gazdagságában nagylelkű magyarság ellen. A világ azóta sem változott, a történelem ismétli önmagát.

Mindezen túl a magyar származási és sorskérdések fontos megválaszolója lehet az a szent szakrális tárgyunk is mint komolyan veendő bizonyíték: ez pedig a *Magyar*

Szent Korona. A legújabb korona-kutatások is új eredményekhez vezettek.

1. Megdőlt a két részből álló korona elmélete, nevezetesen a latin és a görög korona – elmélet. Mind Papp Gábor, mind pedig a korona-szakértő Csomor Lajos és kutató társai megállapították, hogy ez a korona a világ egyetlen beavató koronája, mely szerkezetében és képi anyagában olyan szakrális programot hordoz, melyben a keleti kereszténység hagyománya ugyanúgy benne van, mint a *buddhizmus* bölcsessége, a *zoroasztriánizmus*, a *Zend Aveszta* hagyománykincse, tehát a teljes orient sokezer éves kulturális teljesítménye. A Magyar Szent Korona a történelemből annyiszor megismert szkíta-magyar vallási-nemzeti tolerancia megtestesítője is. Ezt bizonyítja a „*Magyar Szent Korona népei*” kifejezés is, mely nyíltan kimondja, hogy a magyar nemzet a Korona alá magukat önként vető népeket (pl. horvátok) mindenkor a saját nemzetközössége részeként fogadja el. Ezzel a „*magyar*” fogalma, amit aztán „*A magyar jellemről*” c. munkájában Babits Mihály is hasonlóan definiál, nem korlátozódik tovább a vér szerinti származásra, inkább a magyarsághoz tartozás jóleső érzése, a szolidaritás határozza meg azt. Példa nélküli nemzet-fogalom ez Európában, de az egész világon is, mind a mai napig!

Ezen kívül ez a képi program olyan beavatási szertartási rendre enged következtetni, melynek során az Isten bölcsessége egyenes úton érkezik le a királykoronázás alkalmával a király személyére, hogy megszentelve azt arra kapjon biztatást, hogy a földön Isten Királyságát, az apokalipszis eljövendő idejében helyreálló Égi Birodalomnak az előképét valósítsa meg az isteni rend törvényei szerint. A Magyar Szent Korona tehát a kereszténység legeslegelső, tökéletes programozású ikonosztáza. István hatalmilag már évek óta uralkodó, amikor végre viasszakapja a pápától a Szent Koronát. Nem véletlenül teszik István király koronázási ünnepségét 1000. január elsejére, Jézus várt visszatérésének évére. Az sem véletlen, hogy a szintén magyar nemzeti gondolkodásra törekvő magyar kormány 2000. január elsején egy királynak kijáró szertartással visszaadja a Magyar Szent Korona méltóságát. A Korona a parlamentbe szállíttatik, miközben a Duna-parton megszabott rendben, uralkodónak kijáró tiszteletadás kereteiben eldőrdülnek a csak uralkodónak kijáró ágyuldvések.

A Korona teljes programja a látható formában nem jöhetett létre sem a római, sem a bizánci kereszténység keretein belül, csak és egyedül annak a kereszténységnek a világában, amely az említett bölcsességekkel és tanításokkal mintegy a tiszta Jézus-hit summájaként egyszerre állt kapcsolatban. Ez pedig egyesegyedül csak a Hun Birodalom területén képzelhető el, és nagy valószínűséggel a Kr.u-i II. évszázadban. A legutóbbi kutatások eredményei arra mutatnak, hogy ezzel a koronával avatták be már Atilla nagyapját is, magát Atilát is, majd ez a Szent Korona lett az avar-hunok koronázási jelvénye is. Az Avar Birodalom szétesésekor a valószínűleg avar anyától és germán apától származó Karulu magnus (kara = fekete, ulu = ölyv) elraboltatja a Koronát a többi aranykincssel együtt. Erről a krónikák úgy emlékeznek meg, hogy a germánok ökrösszekerek tucatjait vették igénybe a kincsek elszállításánál. Károllyal a féltett Korona is sírba száll, ahonnan majd Ottó nyugat-római

császár emeli ki, s ajándékként küldi a római pápának. Érdekes adalék, hogy a ledegradált és „*kalandozások*”-nak nevezett komoly nyugati hadjáratok mindegyike, kivétel nélkül olyan európai városok ellen folytak, amelyek az elrabolt avar kincseket rejtegették, Károly ugyanis az avarországi hadjáratok után hűbéreseinek, püspökségeknek, kolostoroknak adományozta szinte a teljes kincset. A magyarok pedig nagyon jól tudták, hol rejlenek, lappanganak ezek a kincsek

2. Megdől az a tézis is, hogy a pápa a lengyeleknek készült koronát adta volna isteni intésre a magyaroknak. Amikor István korának magyar diplomáciája a pápához fordul a Koronáért, ott nem koronát kértek, hanem a korabeli iratok bizonysgot adnak arról, hogy *visszakövetelik* a Szent Koronát a pápától, aki félelmében vissza is szolgáltatja azt a fenyegető szigorral fellépő magyar katonai diplomátáknak, követeknek. Ez derül ki az iratokból. Meglepő, hogy a magyar történeti munkák ezt vagy nem idézik, vagy hamis fordításban, a latin szavak teljes elferdítésében közik a szövegeket.

A indezen tények alapján megállapíthatjuk tehát, hogy a szumír kortól egészen az árpádi honvisszafooglalásig eltelt évezredekben Eurázsia történelme nem más, mint két egymással fajilag és erkölcsileg éles ellentétben álló két népcsoport változó sikerű harca. Ez a harc Jézus megölése és feltámadása után tovább folyik, mint a keleti szkíta- és nyugati zsidó-kereszténység egymás elleni küzdelme. Ennek a harcnak ránk nézve máig tartó érvényű káros következménye és eredménye a magyarság ellen fellépő idegen szellem folyamatos jelenléte politikai és vallási életünkben egyaránt. Ennek ténye a középkori inkvizíció magyarítása, melyről Fehér M. Jenő ír, és Papp Gábor is beszámol a máguspap, Rasdi kegyetlen megölését elemző könyvében. Ennek következménye a ráanksütött finnugor-elmélet, vesztett szabadságküzdelmeink, ennek következménye Trianon, a félévszázados vörös terror, s ennek az idegen szellemnek munkálkodása érezhető a mai Magyarországon is, ahol mindenféle talárba bújtatott szabadkőművesek próbálják bevégezni a magyarság sorsát. Ezért akarnak minket 2004-től feloldani az indogermán Európában. Ez a művileg végrehajtandó szabadkőműves kísérlet a kommunizmushoz hasonlóana sem szlávna, sem germánnak semmiféle önfeladással nem jár, és csak és kizárólag a magyarnak az. Ezért volt olyan hangos a liberál-bolsevik ugatás, amikor Orbán Viktor nagyon óvatosan fogalmazva bejelentette, „*van élet Európán kívül is*”, amit a *Jobbik* mára úgy fogalmazott át, hogy nekünk ma csak Európán kívül van élet. Hogy miért? Megmondom. *Jézus* azt mondta a tanítványoknak: „*Mielőtt Ábrahám lett volna, én vagyok.*” Ezt egy kis átalakítással mi is elmondhatjuk: *Mielőtt Európa lett volna, mi vagyunk.* És ez az igazság! Nekünk semmi keresnivalónk ebben az összeerőszakolt kísérleti nyúlketrecben, mert mi vagyunk az ő-Európa, vérünkben és idegeinkben hordozzuk annak minden áramlatát, rezzenését, létének illatát. Ma nekünk nem kell Európára szavazni, hanem az európai népeknek kell a mintegy kétezer éves erkölcsi, szellemi tévelygésüket rendbetenni, mert ezek a népek mára még nem nőttek fel ahhoz az eszményhez, amit mi Európának nevezünk. A Magyar Nemzet esetében ezek a kérdések egyszer-

rően nem vetődhetnek fel. Nem mi fosztottuk ki a IV. Bélát a mongol előli menekülésében befogadó római keresztény osztrák herceget, hanem ő fosztotta ki a hozzá menekültöt, s miután kifosztotta, kihajította családjával és kíséretével Európa poros országújtaira. Nem mi tagadtuk meg a török fenyegetettség idején a nyugati keresztény Európától a segítséget, mi nem kaptunk onnan semmiféle segítséget. Nem mi aláztuk meg a római vallású Nyugatot mindenféle légből kapott, semmirekellő származási elméletekkel, nem mi hatalmaskodtunk a keresztény Európa fölött, a Habsburg elnyomás idején, a kommunizmus kitörésekor, s 56-ban nem mi hagytuk el őket, hanem ők hajtottak minket szolgaságba, s verték le szabadságharcainkat, árultak el. Nézzük meg a legújabb térképeket! Németország ma az angol szitkozódás, az izraeli nácizás és a francia sivalkodás ellenére újra teljes egész, a balkáni államok szinte egytől-egyig visszakapták történelmi földjüket, nemzeti önállóságukat. Csehszlovákia is felbomlott két önálló államra, a szovjet tákolmány önálló államai nemzeti önállóságukat élvezik. Keleten, hála Istennek ma újra létezik pl. a szabad Örményország, s ha hinni lehet a kósza híreknek, hamarosan talpra áll az önálló Kurdisztán is. ***A magyar nemzet az egyedüli a vén Eurázsiaában, amely továbbra is szétszaggatottságban, ellenségeknek kiszolgáltatva él. Számunkra semmi sem változott az elmúlt nyolcvan évben! Ezen a ponton a demokratikus, liberális elvű Nyugat nem ismeri a saját annyiszor hangoztatott elveit!*** S most egyes nyugati szabadkőművesek magyarországi zsoldosaikra támaszkodva erősen támadják még az amúgy is alaposan megnyirbált, amúgy sem elég érélyes kedvezménytörvényt is, s arra készülnek, hogy végre fejfelé fordíthassák a magyar címet az utolsó magyar tudatú lény sírja fölé. Mi azonban sohasem felejthetjük, hogy míg a politikai levest idelent főzik a gonosz hatalmak, hogy mi kerül a történelmi lébe, azt azonban odafont határozzák meg, az anyag törvényein túl működő, másik, reális valóságban. Most akkor nézzük meg, mit mutatnak ezek a történelmen átszűrtemkedő üzenetek!

A minden nép egy bizonyos csillagjegyben születik. Mi, magyarok, Nimród, a nagy vadász népe vagyunk, eredetünk a Nyilas csillagképben áll. Az asztrológusok ennek alapján állítják fel a horoszkópokat, amelyek többé-kevésbé vagy bejönnek, vagy nem. Mi azonban kutassunk a kézzelfogható jelek után.

1.Jel: Sükösdön, mely falu az angyali üdvözetet hordja címerében, 1993. április 25-e óta folyamatosan Jézus-jelenések zajlanak. Függetlenül attól, hogy a katolikus egyház hivatalosai a sükösdői imaközösséget az Interneten leantiszemitázták, leirredentázták és lehülyézték, ebben a sükösdői közösségben olyan mozgalom indult, amely magába szippantotta még a koronakutatás legjelesebbjét is, Csomor Lajos ötvösművész személyében. Itt egy 1998-as jelenés kapcsán megfogalmazódott az igény, hogy állítsuk helyre a Regnum Mariánumot, készüljön el a Magyar Szent Korona tökéletes másolata aranyozott ezüsből. Ez a másolat el is készült, melyet II. János Pál pápa személyesen is megáldott, és attól függetlenül, hogy tudott volna a dologról, hogy miért készült ez a korona, a magyarság második Szent Koronájának nevezett. Mindezt kifejezetten nem szlávós, hanem tiszta magyarsággal tette, a

jelenlévő magyar küldöttség nagy meglepetésére. Ezt a Koronát egy sükösdői jelenés alkalmával maga Jézus is megáldotta, majd a magyar falvak népének kíséretében a Koronát egy fiatalemberekből álló csoport gyalog vitte Budára, ahol 1999. Nagyboldogasszony napján megkoronázták vele a budai Nagyasszonyunk templomban (Mátyás-templom) a Szűzanya szobrát. Ezzel a mai magyarság nevében a kis csoport, természetesen az egyházi főemberek tiltakozó távolmaradásával, helyreállította a Regnum Marianumot. Mindez mintegy egy héttel a Székesfehérvár központtal fellépő napfogyatkozás után, mely a fény korszakának visszatérésével kecsegtetett minket. Persze, ahová a fény hirtelen besűt, ott a sötétséghez szokott, vakis magyar még sokáig nem lát tisztán, nem is láthat, így van ez rendjén.

2.Jel: 2000. január elsején a magyar kormány előkészítésében és a nem magyar lelkű és származású politikai ellenzék állandó szitkozódó prűszkölése kíséretében a Parlamentbe szállítják a Magyar Szent Koronát. Miközben felhangzanak a Dunaparton elhelyezett útegek királyi felségnek szóló ágyulódvései, a Kossuth téren összegyűlt százezres tömeg a magyarok első és legősibb himnuszát énekli: „*Boldogasszony Anyánk, régi nagy pátrónánk...*” A magyar kormánynak nem sikerül a Rákosi-kormányzat által beiktatott, a szovjet mintára készült, máig érvénytelen és velejéig nem magyar alkotmány helyébe visszahelyezni a mindenkori érvénnyel uralkodó *koronaeszmét*, de a Magyar Szent Korona visszanyeri méltóságát: múzeumi elhagyatottságából visszatér Európa földrajzi szívébe és a magyarság szívébe egyaránt.

3.Jel: 2000. augusztus huszadikán a Görögkeleti Egyház pátriárkája nagy meglepetéssel szolgál a magyarok és a keresztény hitű nagyvilág számára: A Szent István Bazilikában átadja a magyar egyházfőnek Szent István ikonját, és kinyilvánítja, hogy a világ- és egyháztörténelemben legeslegelső alkalommal a keleti egyház szentjei sorába emelt egy, a római kereszténység által elismert szentet. Ezzel kijelölte a két egyház számára azt a koordinátpontot földrajzilag és erkölcsileg egyaránt, ahol a két egyház között kompromisszumos egyezés jöhet létre. Mintha ismét visszaköszönné a történelem. Szent László királyunk egyszer már, az elfeledett pozsonyi zsinaton próbát tett Európa egyesítésére, de nem a pénztőke, nem a katonapolitika, vagy valamiféle szintén politikai-hatalmi indíttatású érdekszövetség alapján, hanem a jézusi szeretet által parancsolt törvények alapján. Ő sem az első volt e téren, hiszen Atilla ugyanezt kívánta létrehozni már az ókor végén. De, hogy mai szóval éljek, Európa erre nem volt vevő, s nem az ma sem. A politikai és hatalmi érdekszféra az Isten akaratával ellentétes irányban hat. Hogy mondta a volt miniszterelnök: „*Európához lehet jól és lehet rosszul is csatlakozni.*” Ő nem hitelesen fogalmazott. Így kellett volna: *Európa népei csatlakozhatnak már előre determinált vesztesként és előre determinált győztesként is egymáshoz az alapján, hogy hogyan viselkednek Közép-Európa áruba bocsátott, az ördögnek kiszolgáltatott tízmillióival, s a magyar nemzettel, Eurázsia ma élő egyetlen ősnépével szemben. Hogy annak történelmi küldetését tudomásul veszik-e, vagy továbbra is a szellemi szegények, a neandervölgyi gyűlöletével néznek arra a nemzetre, amelytől megta-*

nultak ruhában járni, tisztálkodni, kulturáltan enni. Jó lenne végre ettől a nemzet-től megtanulni azt is, hogyan kell emberhez méltóan gondolkodni, Jézus követője-ként viselkedni, akkor talán nem mérgezné a nagy Nyugatot olyan mértékben a bel-ső gyűlölet, az anyagi számítás rendje, a totális szexuális zűrzavar, és általában a totalitárius erkölcstelenség. Akkor talán a „nagy” Nyugat fiataljai is megtanulná-nak újra házasságban élni, véget érnének a testi és lelki betegség és bomlás tüne-tei, s a jólöltözött, luxusautóban ülő, és anyagiakban tobzódó neándervölgyi végre homo sapiensszé válhatna! De ettől még nagyon messze vagyunk.

Alindex nem politikai, hanem nagyon mélyen lelki, erkölcsi, hitbeli kérdés. Hogy a parasztság milyen támogatást kap egy esetleges unióban, az egy megtárgyalandó, megfontolandó kérdés. A választ tudjuk jól. Azt a kérdést azon-ban máig egyetlen nagyívű politikus sem tette fel, hogy az egyesülés alapjai, az egyezség, amelynek előterében ez az európai majomcirkusz létrejön, megfelel-e az Isten történelmen átszüremkedő akaratának. Nem felel meg! Ez a keleti keresztény uralkodó azonban tud még valamit. Mégpedig azt, hogy él Európában egy nemzet, amelynek néphagyományában, ősi hitében, sorsában az ős-Kelet és az ős-Nyugat minden hagyománya, a teljes Eurázsia benne foglaltatik. És még egy nagyon fon-tos dolog: A magyarságnak sürgős tennivalója van a Kárpát-medence egyéb népei-vel. Meg kell értetnünk velük, hogy amint sosem voltunk azok, ma sem vagyunk az ellenségeik. Miért van ez így? Mert a Magyar Szent Korona egyéb népei a globali-zált Európában szintén nem számítanak majd semmiféle emberi értéknek, csupán a piaccgazdasági szemléletű nyugati világ olcsó munkaerejének. Ezekkel a népekkel meg kell értetnünk: Trianon legalább akkora katasztrófa a számukra is, mint amek-kora nekünk, miért nyomort, éhínséget, szegénységet, háborút, környezeti leépülést, pusztulást, tízezrek erőszakos kínhalálát, taposóaknáktól leszakított lábú-kezű gye-rekek ezreit, jövőtlenséget hozott nekik, s hogy lelki éhezésüknek, társadalomfejlő-désük stagnálásának, lelki és testi egészségük megrekedésének egyetlen oka a Ma-gyar Szent Koronától való különválásuk. Ennek lényegét ma már pl. Erdélyben ér-tik azok a szeparatista román értelmiségiek, akik Erdély önállóságáért dolgoznak. Mi a területi revízió mellett, lelkekért is kell, hogy küzdjünk, mert ha ezek a lelkek megértik a történelmi szükségszerűség szavát, akkor a területek is, az egészséges test biológiai törvényei szerint, egybe forrnak újra. Ez a magyar küldetés, ezért kell a legszélesebb körű önrendelkezési jogunkat fenntartani, és függetlenségben meg-maradnunk, hogy ezt szabadon ki tudjuk fejteni a gyilkos, kaotikus, proletárszelle-mű és -rangú, áltudományos XVII-XIX-XX. századok után. A magyar küldetés a-zonban nem az uralom, hanem a világon a legúrabb gesztus, mely csak a jézusi láb-mosáshoz hasonlítható: tisztára kell mosnunk ezen népek tudatát, hogy ők is ráta-láljanak történelmi küldetésükre, megértsék azt és aszerint tudjanak cselekedni. Hogy ne mérgezzék magukat továbbra is mindenféle mérgező lelki és áltörténelmi szeszekkel, hanem visszatáláljanak saját tiszta vizű forrásukhoz. Ha ezek a népek felfogják, hogy micsoda lehetőség a számukra a szentistváni gondolat nyújtotta vé-delem, ahogy azt a horvát nemzet nagyon mélyen megértette a középkorban és a

csatlakozását követő nyolcszáz éven át, akkor megvalósíthatjuk azt a közép-európai államközösséget, melyre a keleti egyház pátriárkája utal gesztusában. Akkor majd nem lesz az erdélyi román, a felvidéki szlovák, a szlovén, horvát és ruszin a néplelkük számára megérthetetlen, anyagelvű, kiégett és emberarcát veszített nyugati civilizáció kiszolgáltatottja, bérrabszolgája. Itt a találkozási pont, Európa szívében, s amit a Nyugatnak is fel kellene végre fognia: *bármilyen európai alakulat megvalósulása lehetetlen a magyar szellem mély megértése, s egészségének helyreállításának nélkül!*

Ajelek tehát egészen konkrét tennivalókra utalnak, és nagyon biztatóak. Egészen egyértelműen azt mutatják, hogy a mai Magyarországon küszöbön áll valamiféle végkifejlet. Az évtízezredes örökség minde pusztító erő ellenében is él, pulzál, a vér csodálatosan áramlik a magyarság testében. Itt, a Babba-Mária Országában kapja meg a lehetőséget majd Isten szándékainak megfelelően Nyugat és Kelet az egyesülésre, de elsősorban a Kárpát-medence népi testvérisége. Szent Koronánk képi programja az apokalipszis végső fázisának, a Fény szétáradásának, a megvilágosodásnak koncepcióját, tervét viseli magán. Itt áll helyre a végítélet, s az „új ég, új föld” birodalma, ahol a legnagyobb az ínség, ahol a legtöbb a szenvedés, ahol a legérzékenyebb az emberi lélek, s ahol a gonosz erők a legátfogóbb intervenciót hajtják végre ma is. De ahol – ahogy Hamvas Béla írja – Kelet és Nyugat, Észak és Dél csodálatos génuszai egyesülnek a „*genius loci*” –ban, a hely szellemében, egy sehol nem látott, gazdag verőfényben egybe.

Ne féljetek, magyar testvéreim, nem vesznek kárba az erőfeszítések! Mi, amikor Nyugatot védtük, a keresztünket ácsoltuk, s belehaltunk. De lássátok meg: A halált legyőzte a Feltámadott. Most ugyan még nincs pirkadati idő, még sötét van, a római légió katonái még kint szuszognak a sír bejárata előtt a bizonyossággal, hogy a testben már megindult a bomlás. Óriási tévedés áldozatai ezek a nyugati katonák a nyugalmas fölényükkel, az euróban kapott zsoldjukkal és a lekicsinylő magabiztosságukkal. Miért? Mert a testben már megindult a nedvkeringés, hogy a feltámadás sugaraiban felvirradjon az új kezdet.

Hogyan mondja Szörényi Levente Atila-operájának szövege? „*Ősöd üzen, a Nap Párduca: Messze időt viszek. Tudd: Isten földedről vezette Tur nemzetet szerte világba. Lett így napkeléstől végig, napnyugovó nagy vizekig, Tur ivadékok áldott urusága. Nehéz idők után szabadultok kínzó teherből. Rövid lesz Úr ítéléte, Nap jó s uruszágod ébred. Igaz légy útaidon!*”

Nürnberg, 2003. márciusa